
MONIKA
WURM
Nedotknutelný
PŘÍBĚH ZLODĚJE
Z INDIE

Nedotknutelný

MONIKA WURM

Nedotknutelný

PŘÍBĚH ZLODĚJE
Z INDIE

Fortuna Libri

Original title: Nedotknuteľný

Copyright © Monika Wurm, 2020

Cover design © emmagraves.co.uk
Cover illustration © Netkoff, KishoreJ, HBRH / Shutterstock

Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2021
Translation © Hedvika Mojžíšová, 2021

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka a korektorka Marie Henzlová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace,
místa a události, které výslovně nespadají do veřejné domény,
jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána
v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími,
nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN: 978-80-7546-348-7

Prolog

Říkají nám, že ve dvacátém prvním století otroctví neexistuje. Tvrdí, že všichni lidé jsou si rovni. Namlouvají nám, že spravedlnost a zákon platí pro všechny stejně.

ALE JE TOMU OPRAVDU TAK?

V této knize jsem se rozhodla poukázat na to, že lidstvo se ještě musí poprat s otázkou moderního otroctví, práv a rovnosti.

Každý z nás tuší, že otroctví a útlak stále existují, ale rádi předpokládáme, že se to nemůže týkat naší rodné země. Lépe bychom si to uměli představit v zemích třetího světa. Ale opak je pravdou. Tato kniha vám to dokáže a možná právě vás nebo vaše děti bude varovat před nebezpečím, které denně číhá na příležitost. Vytvořila jsem pro vás dva, na první pohled odlišné příběhy, které mají ale hodně společného.

Příběh mladého Inda z nejnižší společenské kasty a chudé Ukrajinky toužící po lepším zítřku vás nejen dojme, ale nekompromisně ukáže na nepravost, nebezpečí a bezmocnost, kterým museli čelit. Někdy balancují na hraně kriminality jen proto, aby přežili. A někdy chybí opravdu málo, aby to definitivně vzdali.

Jestli máte odvahu ponořit se do srdcervoucího příběhu, slibuji vám emocionální bouřku, její hromobití zasáhne úplné hlubiny vašeho srdce. A mnoho z vás to i zabolí.

Tyto a podobné příběhy si opravdu zaslouží, abyste na ně nezapomněli. A já vím, že nezapomenete...

1

„Ten příběh chci slyšet celý a do detailů. Nesmíš nic vynechat, prosím, vyprávěj mi...“ Unavená si dopřála krátkou přestávku a já se kochal v její povadlé kráse. Pro mě byla nádherná stejně jako v den, kdy jsem ji uviděl poprvé. Miloval jsem ji celou svojí bytostí. Nechápal jsem, že to křehké stvoření, otupené strastiplným životem a těžkým osudem, bylo schopné tak jemného citu.

Z úvah mě probral její ston, když dokončila předcházející myšlenku: „Miluji, když se tvoje oči ztratí v dálkách, kde v šeru minulosti hledají zapomenuté vzpomínky...“

Něžně se na mě podívala a dotkla se mojí chvějící ruky, jako kdyby mě tak chtěla povzbudit k dalšímu vyprávění. Ano, stále jsem se chvěl, ale jen s ní. Chtělo se mi plakat, když jsem ji takhle viděl, ale musel jsem se přemoct. Aspoň kvůli ní, když už ne kvůli sobě.

„Od začátku?“ zjišťoval jsem opatrně. Přikývla a beze slova přivřela víčka. „Ale... Ani ty nebudeš mlčet. Nikdy jsi mi o sobě nic neprozradila...“ Opět jen mlčky přikývla, ale jestli mi o sobě opravdu něco prozradí, to zůstávalo otevřeným tajemstvím blízké budoucnosti. Políbil jsem ji na prsty a tichým hlasem jsem začal vyprávět...

* * *

„Hledali tě, Ráhule! Co jsi zase vyvedl? Kvůli tvým dluhům mi zničili celou dílnu! No, podívej se, do háje!“ Bižu mě vyčítavě uhodil do ramene a můj pes na něho vycenil zuby. Ve skutečnosti jsme nikdy nebyli kamarádi, ale spíš obchodní partneři.

Vždy, když se mi podařilo ukrást nějaký mobilní telefon, Bižu ho uvedl do původního výrobního nastavení, v případě potřeby odblokoval a hledal vhodného kupce, kterému nezáleželo na původu nabízeného zboží. Z našeho vztahu jsme jednoduše měli prospěch oba.

Bižu mě opět šťouchl, abych na jeho výčitky nějak zareagoval. Pokrčil jsem rameny bez většího zájmu.

„To by nebylo poprvé!“ zamumlal jsem si pod nos. Jenže Bižu zuřil, i když si byl vědom, že naše práce nikdy nebyla bezpečná.

„Víš, jak dlouho potrvá, než seženu, vždyť ty víš co?!“ Vytřeštil oči, jako kdybych mu šlápl na bosou nohu, kterou dupal do prašné země.

„Tady máš!“ Podal jsem mu úlovek minulé noci, nejnovější mobil značky Samsung.

„Snad si nemyslíš, že mi jeden pitomý mobil stačí na výměnu za laptop a programy? Přestaň fetovat, ty idiote!“ zuřil a malou hůlkou odháněl toulavého psa, kterého se vždy bál.

To, že jsem s fetováním lepidla přestal už dávno, jsem mu nemusel připomínat. Věděl to, protože jsme přestali spolu, když nás jako děti unesli do kamenolomu. Stali jsme se lacinou pracovní silou a vyčerpáním jsme téměř zemřeli. Naštěstí nás po pár týdnech zachránila nějaká organizace na ochranu dětí, jenže ani oni nebyli o nic lepší. Pod rouškou nějaké zahraniční značky nás strčili do dalšího brlohu, kde jsme museli téměř celý den ručně přišívat korálky na svatební šaty boháčů. Ale později jsme jednoho dne utekli a...

Krátký záblesk mého pohnutého dětství mě navzdory všemu nechal chladným, byl jsem zvyklý už skutečně na všechno. Bižu

se začal přehrabovat ve zničené dílně a snažil se zachránit, co se ještě dalo.

„Dlužíš mi aspoň čtyři telefony!“ Naštvaně se podíval mým směrem. Ale já už jsem mu nevěnoval pozornost, zapískal jsem a po boku s toulavým kamarádem, který mi zůstal, jsem kráčel směrem do slumu, kde na mě za veřejnými záchody měla čekat Dípiká. Jediná radost a budoucnost, kterou jsem ve svém bídném životě měl.

Dípiká nepocházela z podřadné kasty nedotknutelných jako já, ale milovala mě, vím to, i když to ještě nikdy nevyslovila. Společnost nám zakazovala stýkat se, proto byl tajný útěk naše jediná šance, abychom se mohli co nejdřív vzít. Časem jsme plánovali společný odjezd do zahraničí za prací a spokojený život v zemi, ve které existují splachovací záchody zabudované přímo v domě a prý vůbec nezapáchají. Řekla mi to jednou Dípiká, ale neuměl jsem si to představit. Možná jí tu hloupost namluvili její vševědoucí vystudovaní bratři, kteří ji chtěli vdát za nějakého bratrance v Evropě, ale Dípiká se dohodnutému manželství bránila zuby nehty.

Její bratři by nám naši svatbu nikdy neschválili, věděli jsme to od začátku, a i kdyby ještě žil její otec, také bychom neměli šanci, aby nám požehnal. Podle nich jsem jednoduše nebyl hoden její ruky. Proto jsme se mohli scházet jen občas a pouze potají.

Dnes jsme si chtěli domluvit konečné datum útěku. Dípiká věděla, že se o ni dokážu postarat. Nebyl jsem hloupý, rychle jsem se učil a uměl jsem i celkem dobře číst, trochu dokonce i anglicky. Od turistů toho člověk hodně pochytí. Věřil jsem, že se ve světě neztratím, i když jsem do dnešního dne za hranicemi Indie nikdy nebyl.

Upravil jsem si vlhké tričko, které jsem si narychlo vypral v řece. Naneštěstí řeka zapáchala ještě hůř než moje propocené

oblečení. Neměl jsem ani na mýdlo, natož na nové věci. Ale právě v takové nouzi si člověk snaží představovat lepší budoucnost. Těšil jsem se na život v jiné zemi, kde neexistuje kastovní systém, kde mě zaměstnají, protože jsem spolehlivý a šikovný, a ne podle toho, k jaké kastě patřím. Věci si budu moct koupit, nebudu už muset krást. I Dípice koupím šperky ze zlata, hedvábné sárí a mýdlo. A jestli opravdu existuje ten splachovací záchod, slibuji, že jí koupím i ten. Snil jsem s otevřenýma očima.

Řady omlácených betonových budek, některé ještě se špinavým závěsem, jiné už bez něho, byly cítit už zdaleka navzdory tomu, že jsem je ráno jednu po druhé vyčistil. Na tento pro mnohé nepříjemný zápach lidských výkalů a zvratků jsem si už dávno zvykl. Neexistuje zápach, který by mě ještě dokázal překvapit. Jako dítěti mi smrad zezačátku dělal problém, ale čas a nouze mi rychle pomohly zvyknout si na práci, o kterou jsem se nikdy nemusel obávat. Můj předchůdce, který mě zaučoval, vždy říkával: „Synku, dokud bude lidstvo jíst, bude i srát! Do té doby se my o práci bát nemusíme!“

Zahnal jsem staré vzpomínky na rané dětství i psa do vesnice. Dípiká se už určitě ukrývala ve vysokém plevelu. Psovi, který nikdy nepatřil tak úplně mně, ale všem, jsem dal jméno Hej. Dípiká se ho bála tak jako Bižu. Vyšla ven, až když si byla jistá mojí přítomností, kterou jsem dával najevo tichým hvízdáním její oblíbené písně. Ale dnes mi už v hrdle stačilo vyschnout, a ona stále nikde. Ano, stávalo se, že ji bratři někdy hlídali víc a na poslední chvíli přece jen nemohla přijít.

Když jsem se už chystal sníst pomeranč, který jsem pro ni po cestě ukradl, všiml jsem si, jak se plevel za latrínami přece jen hýbá. „Konečně!“ špitl jsem vděčně a v hlavě se mi vybavil smyslný obraz jejích dokonalých křivek. Přivřel jsem víčka a představil si, jak spolu strávíme první manželskou noc.

Vtom jsem pocítil tupý úder do hlavy, a když jsem konečně dokázal otevřít oči, ležel jsem na zemi a bratři mojí tajné snoubenky mě holemi tloukli hlava nehlava. Dávali si pozor, aby se mě v žádném případě nedotkli rukama nebo jinou částí těla.

„Takže se ti zachtělo naší sestry, ty chudáku!? S takovou podřadnou špínou, s obyčejným čističem záchodů se Dípiká zahazovala?!"

Polila mě červeň, která mě dusila, a já jsem se nedokázal plnohodnotně bránit. Byli ve značné přesile. Když jsem se už začal smiřovat s faktem, že mě sedřou z kůže, přestali mě tlouct a holemi mě odsunuli do nejbližší volné kabinky, rovnou na místo poseté výkaly za celý den.

„Víš, jakou hanbu jste vy dva snesli na naši váženou rodinu?" Jeden z nich mě holí udeřil do čela, abych se na něho podíval. Myslel jsem si svoje. Jejich nemocné dělení společnosti mi bylo u zadku. Navzdory tomu, že jsou to už desetiletí, co bylo oficiálně zakázané dělení lidí na kasty, nikdo se toho v této prokleté zemi nedržel.

„Necháme tě žít!" promluvil opět některý z bratrů. „Budeš žít s myšlenkou, že za Dípičinu smrt můžeš ty!"

Posbíral jsem poslední síly a snažil jsem se zvednout z kluzkého, zapáchajícího povrchu latríny.

„Ne-e-eee!" zoufale jsem zachrčel. Ten nejstarší na mě holí hodil ohořelé sárí, zapáchající po benzinu, které jednoznačně patřilo jí. Kdysi jsem ho pro ni ukradl právě já.

„Dípiká dnes při vaření náhodou vzplála. Vždyť to znáš, jeden pohyb sem, druhý tam a člověk se ani neotočí, jak rychle tohle laciné oblečení chytí u otevřeného ohně. Ubohá sestřička. Jaká škoda, že se nedožila zítřejších sedmnáctých narozenin. Hezký dáreček jsi pro ni nachystal!"

V duchu jsem se ptal, jestli má její bratr vůbec srdce. Celou dobu mluvil s úchylným úšklebkem na rtech, jako by ani

nemluvil o své vlastní sestře. Je skutečně pravda, že Dípiku polili benzinem a zapálili, aby se jí zbavili, protože setkáváním se mnou údajně zneuctila rodinu? To není normální! Asi nepatřím do tohoto světa, nerozumím tomu. Vždyť jsme se jen jednou líbali, dál jsme nikdy nezašli!

Nestihl jsem se ani zeptat, protože už odcházeli. Zdržel se jen nejstarší. Ten se na mě před odchodem vymočil a nezapomněl si odplivnout.

„Kéž bys měl tolik hrdosti, abys svůj bezcenný život ukončil vlastní rukou, abychom si nemuseli špinit ty naše!“ hučela mi v uších jeho slova, i když už zmizel za rohem.

Šokovaný a zbitý jsem neměl ani sílu, abych se z těch sraček vyplazil ven na vzduch. Čekal jsem, dokud nenastane noc, a až potom jsem se pomalu dostal ven, kde jsem zůstal ležet, pokrytý fialovou látkou Dípičina sárí, až do svítání. Vůně benzinu mě natolik omámila, že jsem téměř necítil bolest.

Mezitím začali k veřejným záchodům přicházet lidé, ale nikdo si nevšímal zuboženého těla nedotknutelného. Jen pes, který se bůhví odkud vynořil, vedle mě lítostivě kňučel. Mělo to zvíře víc soucitu než ti, co se nazývali lidmi?

Ono to tak v Indii fungovalo už odjakživa. Ti z nejpodřadnější kasty nedotknutelných jednoduše nebyli považováni za lidi. Měli menší cenu než zvířata. Dokonce nesměli používat ani stejné latríny. A to nemluvím o veřejných studních či lázních nebo o návštěvě chrámů nebo škol. Dokonce jsme nesměli chodit po cestách, které byly vyhrazené jen pro takzvané *normální* lidi. Když někoho z řady nedotknutelných nachytali na podobných zakázaných místech, mohli ho zbít nebo zabít a samozvané vykonavatele spravedlnosti téměř nikdy nepostihl trest. Tisíce roků stará kultura se nechtěla vzdát svých hluboce zakořeněných, i když nemocných tradic.

* * *

Ráno jsem se po čtyřech odklidil do vysokého porostu, kde jsem ze sebe pomocí listí a hlíny setřel lidské výkaly smíchané s vlastní krví. Pes byl se mnou po celou dobu jako můj stín. Nevím, kdy se mi navzdory bolestem podařilo trochu zmobilizovat síly a odkulhat. Neměl jsem nic zlomeného, aspoň jsem si to myslel. U nejbližšího kanálu, jehož hladina byla pokrytá silnou vrstvou odpadků a chemikálií z nedaleké výrobní haly, jsem se snažil umýt. Žil jsem a doufal jsem, že Dípiká byla naživu také. Chtěl jsem věřit, že její bratři jen blafovali, aby nám překazili plány a vystrašili nás. Možná jí namluvili, že jsem mrtvý, nebo něco podobného. Musel jsem se o tom přesvědčit na vlastní oči, proto jsem se vydal na cestu k jejich domu. Věděl jsem, že musím být opatrný, v této oblasti totiž existoval nepsaný zákon o zákazu vstupu pro nedotknutelné.

Obytný dům, ve kterém bydlelo několik lépe vydělávajících rodin, jsem sledoval z bezpečné vzdálenosti. Věděl jsem, že Dípiká a její rodina bydleli v největším bytě ve druhém poschodí. Nic nenaznačovalo tomu, že se tu teprve včera odehrálo neštěstí. Myslel jsem si, že její bratři jen lhali. Nebyl jsem zbabělý, ale nemohl jsem jednoduše zaklepat na dveře a zeptat se, jak se má Dípiká. Tímto neuváženým počinem bych jí jen ublížil, a tak jsem se radši skrčil opodál a čekal jsem na vhodnou příležitost.

Moji tělesnou bolest zastínila ta psychická, když před domem zastavila drožka, ze které vystupovala plačící matka Dípiky. Jeden ze synů ji okřikoval, aby nevyváděla na ulici.

Útlá žena, zničená porody, se musela nechat tyranizovat vlastním dítětem! Mohl jsem být ten nejpodřadnější člověk na světě, ale kdybych měl rodiče, vážil bych si jich.

Ač jsem se snažil přenést těžiště svých myšlenek do jiného bodu, stejně jsem si musel střízlivě uvědomit skutečnost, že Dípiká... Něco se ve mně zlomilo. Musel jsem zakřičet její jméno.

„Dípikooo!“ zvolal jsem z celého hrdla, když jsem se belhal k jejich domu. „Dípikooo!“ opakoval jsem výkřik, který prozrazoval

dno mého zoufalství. Nemusel jsem dlouho čekat, aby několik jejích bratrů vyletělo na cestu před domem. Vyzbrojení holemi a železnými tyčemi se mě opět chystali zbít, ale v posledním okamžiku mě zachránil stařec, který ty fakany okřikl dřív, než se do mě pustili.

Dípičini bratři si jen odplivli a naštvaně ho poslechli. Zalezli tam, odkud vyšli. Stařec, očividně nějaký mudrc, možná učitel nebo kazatel, šel ke mně.

„Odejdi, synku, tady jsi v nebezpečí," řekl vlídně a dotykem ruky mě nasměroval opačným směrem od domu. Dotkl se mě, i když nebyl z rodu nedotknutelných. Chtělo se mi strašně plakat. Nemohl jsem se ubránit pocitu viny a bezmocnosti. Moje bytí bylo úplně zbytečné.

„Dípiká je... je opravdu mrtvá?" zeptal jsem se starce, i když nevím, proč by mi měl dát odpověď právě on. Nemusel ani otevřít ústa, jeho staré oči hovořily srozumitelným jazykem mrtvých.

„Odejdi a už nikdy se sem nevracej, synku. Nedělej té ubohé matce ještě větší bolest. Její synové se rozhodli odsoudit její jedinou dceru v její nepřítomnosti. Dípiká neměla nejmenší šanci."

Zastavil jsem se, nohy mě nezvládaly nést. Moje tělo klesllo do prachu. Stařec mi dopřál čas, abych se vyplakal. Ale jen na chvíli.

„Vstávej, musíš odejít, protože..." Neřekl mi, že sem nepatřím, ale rozuměl jsem. Nikdy nezapomenu na pachuť prachu této čtvrti, kterou jsem musel zakusit v nejzoufalejší životní situaci.

Ani nevím, jak jsem přežil nejbližší dva dny. Bylo horko, některá moje zranění zhnisala a začala zapáchat. Za ty roky jsem si už na to zvykl. V tyto dny jsem nepracoval, takže jsem neměl peníze na jídlo. Zatoužil jsem zemřít. Skutečně jsem si pohrával

s myšlenkou, že jeden z Dípičiných bratrů měl pravdu. Měl bych svůj bezcenný život ukončit. Jenže příležitost mě nutila přežít, když jsem v zaschlém bahně ulice turistické čtvrti, kde jsem hledal alkohol na dezinfekci ran, našel storupiovou bankovku. Peníze zrovna tak na nejnutnější jídlo na pár dní. Když jsem se posilnil a začal jsem si zvykat na fakt, že Dípiku už nikdy neuvidím, přepadly mě výčitky, jestli jsem snad po ní netruchlil moc krátce, když jsem už dokázal bez problémů něco sníst. Slzy už jsem neměl, dál už jsem nemohl plakat. To ale neznamenalo, že jsem si odpustil... že jsem si odpustil fakt, že jsem bezcenný tvor bez nároku na cokoliv, natož pak na lásku.

Dípiká, moje krásná Dípiká byla mrtvá. Po dvou měsících jsem tuto skutečnost začal brát jako fakt. V Indii se to stávalo běžně, prakticky každý den. Proč jsem se potom nepřestával divit a nezvykl jsem si konečně na skutečnost, že rodiny trestají svoje potomky za chybu nesprávné volby partnera?

Ještě mnohokrát jsem se musel na vlastní oči přesvědčit, že tu už není a že ji její rodina jen neskrývá někde ve sklepě. Jenže po Dípice se slehla zem. Dípiká už tu nebyla...

Ačkoliv jsem se pomalu vracel k původní práci, byla ze mě jen troska bez duše, kterou žraly výčitky svědomí. Zhubnul jsem, měl jsem dluhy, hledala mě policie, měl jsem jít do vězení pro krádeže a nejhorší na všem bylo to, že jsem patřil do kasty nedotknutelných. Byl jsem nesvobodný občan bez nároku na cokoliv. Možná bych se měl jít dobrovolně nahlásit na policii. Možná mi bude ve vězení lépe než venku, utěšoval jsem se naivními fantaziemi. Věděl jsem ale, že to tak nebude. Už jsem seděl dvakrát, i když jen několik týdnů.

Kdybych měl cestovní pas, nechal bych se už dávno naverbovat nějakou pracovní agenturou na stavební práce do Kuvajtu

nebo do Dubaje, nebo někam jinam, kde bych nepotřeboval vzdělání. Pas jsem ale neměl, vzdělání také ne a víza, o těch se mi mohlo jenom zdát.

Snažil jsem se přemýšlet realisticky. Věděl jsem, že na odchod do zahraničí potřebuji nějaké peníze. Hledal jsem si novou práci na druhé straně města, kde mě nikdo neznal. Ať jsem se však snažil sebevíc, nedařilo se mi. Všem, kteří mě odmítli kvůli mé kastě, jsem se pomstil. Některým jsem natřel zdi jejich obydlí výkaly, jiným jsem hodil kámen do okna nebo jsem je okradl. Ale ani chvilkový pocit zadostiučinění nedokázal překrýt fakt, že čím víc zla jsem páchal, tím hůř jsem se měl.

Můj osud byl ale napsaný jinak než osud tisíců jiných nedotknutelných. Jednoho dne se mi začal měnit život. Všechno začalo během obvyklých nočních potulek turistickou čtvrtí, při kterých jsem hledal zbytky jídla po cizincích. Ti si totiž jídla nevážili, a když jim něco nechutnalo, zahodili to. Nikdy v životě jsem neměl možnost vybrat si něco k jídlu, nikdy jsem nepřemýšlel nad tím, jestli mi něco chutná, nebo nechutná. Měl jsem jedinou možnost sníst to, co jsem si mohl dovolit, nebo to, co se mi podařilo najít.

Dnes jsem nenašel ani drobeček. Přestože se už pomalu blížilo ráno, ulice nikdy nespaly. Obchody měly vždy otevřeno a cizince vábily lacinými napodobeninami značkových oděvů, kabelek nebo hodinek. Vůně kari mi jen znásobovala věčný problém, kterým byl hlad. Občas se mihlo nějaké kolo, všudypřítomní taxikáři čekali na zákazníky a jednou za čas přejelo úzkou uličkou i nějaké auto. Díky hlasité hudbě jsem jedno slyšel přijíždět už z dálky, proto jsem se uklidil co nejvíc stranou. Chvíli jsem si pohrával s myšlenkou, že mu skočím do cesty, aby to vypadalo jako nehoda, a potom budu trvat na odškodném. Tak to dělávali mnozí, aby si trochu přilepšili. Tyto myšlenky jsem rychle zahnal, vždyť jsem se teprve nedávno vyléčil z těžkých zranění.

Neměl jsem chuť opět čelit bolestem, které by přišly, kdyby byl náraz na kapotu silnější, než bych očekával.

„Hej, ty! Kterým směrem je Bollywood club 21?“ oslovil mě indický řidič, který očividně nepocházel z tohoto kraje, prozrazoval ho jeho přízvuk. Vedle něho seděl bílý muž, který si pohrával s mobilem v ruce. Postřehl jsem i ženský smích, ale ten se ukrýval za tmavými skly auta z místní půjčovny vozidel.

„Deset dolarů!“ odpověděl jsem s nataženou rukou řidiči, kterého překvapila moje troufalost. Zanadával mi v cizím dialektu. Ale já jsem jim už nevěnoval pozornost a pokračoval jsem v cestě, jeden ze ženských hlasů, ukrývajících se vzadu, anglicky rozkázal dát mi požadovanou sumu. Zpozorněl jsem. Okno v zadní části vozidla se pohnulo směrem dolů, ale neotevřelo se úplně. Bílá ruka s penězi na mě zamávala. Auto couvlo a nádherná bytost, která jako by ani nebyla z této planety, mi před nos strčila bankovku. Nebyly to ale dolary, ale eura, které se mi podařilo ukrást jen občas.

„Mluv!“ žádala vážně, můj pohled okamžitě pokorně sklouzl k zemi. Její hlas ve mně nevyvolával jen husí kůži a respekt, ale i touhu znovu aspoň jednou zahlédnout její tvář. Řidiči jsem vysvětlil cestu s dodatkem, že klub ve dvě zavírá, takže to už nestíhají, což hned přeložil svým chlebodárcům. Neznámá mi podala peníze s takou elegancí, jakou jsem doteď viděl jen v bollywoodských filmech. Nevěřil jsem, že existuje bytost, která se dokáže pohybovat tak jemně jako ona.

„A co je ještě otevřené?“ zeptal se bílý chlap sedící vedle řidiče, dopíjející zahraniční pivo, do kterého si něco přilil. Neodpověděl jsem, protože jsem měl oči jen pro jeho spolucestující. Zvedl jsem pohled a odvážněji jsem ho ponořil do jejího dekoltu. Štíhlý krk se jí až provokativně nakláněl mým směrem. Při pohledu na její něžnou tvář jsem měl pocit, že ji musím ochraňovat. Nedalo se to popsat, ten pocit se mě zmocnil poprvé v životě.

Ani jsem se nenadál a něco mě zabolelo na hlavě. Ten bílý po mně hodil pivní láhev, pravděpodobně proto, že jsem, němý úžasem, zapomněl odpovědět. Uvědomil jsem si, že slintám jako pes před masem. Zastyděl jsem se.

„Možná bude ještě otevřený Ocean blue, ale nejsem si jistý," odvětil jsem, a promnul jsem si hlavu na místě, kam mě trefil. Začal jsem jim vysvětlovat cestu, když jsem koutkem oka zahlédl, jak se mým směrem blíží dvojice, které už dlouho dlužím peníze.

„Můžu vám to ukázat osobně, jestli si přejete, těžko se to vysvětluje," nabídl jsem se s pokorou v hlase. Potřeboval jsem nutně zmizet, jinak dostanu víc než jen láhví od piva do hlavy.

„Dívky, udělejte *pánovi* místo! Nasedej!" rozhodl muž s arogantním posuňkem ruky, i když ho řidič od jeho úmyslu vzít mě s sebou decentně odrazoval. Nevěřil jsem vlastním očím, směl jsem sedět vedle ní! Řidič ztišil rádio a já jsem je navigoval k místu, které mívalo otevřeno až téměř do rána.

„Smrdí!" stěžovala si ta s andělskou tváří po chvíli v mojí společnosti. Její poznámka mě hluboce zamrzela. Ve stejném okamžiku se odtáhla ke svojí kamarádce. Už dávno mi nevadilo, když se o mně někdo nelichotivě vyjadřoval, ale slova vycházející z jejích úst pro mě nabývala nový význam. Co nejvíc jsem se odtáhl ke dveřím, abych jí nevadil.

„Co kdybychom ho vykoupali a převlékli?" řekla druhá žena a všichni se začali nahlas smát. Mezi cizinci se rozproudila živá diskuse v neznámém jazyce. Obě ženy něco pily, ale nevím, co to bylo, s jistotou jsem znal jen pivo. Alkoholický opar se nesl prostorami moderního vozidla s klimatizací, ve kterém jsem se vezl poprvé v životě. Vysoký muž vpředu rozkázal řidiči, aby nás zavezl k nějakému obchodu. Asi chtěl dokoupit zásoby alkoholu, které jim rychle mizely.

* * *

Po pár minutách zastavili před jedním z minimarketů s dvaceti čtyř hodinovou otvírací dobou. Všichni vystoupili, ženy se smíchem pospíchaly dovnitř. Řidič se se mnou nebavil. Stál co nejdál ode mě a ťukal do starého mobilu. Bílý muž si odskočil, zatím co já jsem se přes polepené sklo obchodu snažil nenápadně sledovat tu krásnou bytost, která se i s kamarádkou za chvíli vracela s nákupem. Obě nesly velké barely vody, ale všiml jsem si, že mají ještě něco. Běloch jim s nákupem nepomohl, proto jsem se jim nabídl, ale odbily mě.

„Svlékni se!" zavelely se smíchem, když hned vedle cesty otevíraly láhve vody. Ta s nevinnou tváří rozbalila kostku mýdla, kterou mi podala.

„Umyj se! Smrdíš jako ukrajinský potkan z kanálu!"

Když jsem se odvážil pohlédnout do její dokonalé tváře, věděl jsem, že pro ni udělám cokoliv, jen aby se na mě opět usmála. Vzápětí jsem si svlékl tričko a stáhl krátké, rozpadající se kalhoty. Vůbec mi nevadilo, že před ní stojím úplně nahý. Ta druhá na mě začala lít chladnou vodu. Žena s nebeskou tváří mi posunkem naznačila, abych se namydlil. Když mi to došlo, začal jsem se od hlavy po paty mýt. Moje nahota je očividně nerušila a překvapivě ani mě ne. Nevadilo mi dokonce ani to, že si mě ta druhá fotila mobilem.

Byl jsem fascinovaný vůní mýdla, už si ani nepamatuji, kdy jsem na své kůži pocítil podobný luxus. Běloch se chvilku bavil a potom si odskočil do obchodu po další pivo. Přinesl i něco pro mě – tričko i kalhoty. Ještě nikdy jsem neměl nové oblečení.

„Obleč se, už nám tvůj nahý vyhublý zadek stačil!" Když jsem si oblékl všechno, co mi dal, výbuchy smíchu dívek neměly konce. Pravděpodobně se bavily kreslenými obrázky zdobícími můj nový, pestrobarevný oděv, ze kterého jsem měl obrovskou radost.

Svoje staré věci jsem si chtěl vzít s sebou, ale nedovolili mi to. Prý bych tím strašným zápachem opět zamořil auto. Mýdlo jsem si s sebou vzít směl.

Nechápal jsem tolik štěstí, i když jsem už slyšel, že se na pár domácích usmálo štěstí a natrefili na laskavé turisty, kteří jim pomohli. Mně se něco podobného stalo poprvé.

V autě jsem je opět navigoval k diskotéce, smích ustal a dívky, opřené o sebe, usnuly. Nenápadně jsem sledoval jejich křivky, aby mě muž, který vypadal jako jejich otec, neviděl. Možná to byl jejich otec, protože byl o dost starší a celou dobu rozkazoval, co má kdo dělat. Divil jsem se, že jim dovolí nosit tak vyzývavé oblečení, u nás je to totiž dost nebezpečné.

K diskotéce jsme se dostali brzy ráno, ale už zdaleka bylo slyšet, že ještě hrají. Jako na potvoru přestali právě ve chvíli, kdy jsme vystoupili z auta.

„Mrzí mě to," omluvil jsem se, protože jsem se považoval za viníka, kvůli kterému diskotéku nestihli. Dívky, jejichž jméno jsem stále neznal, jen mávly rukou a unavené nastoupily zpátky do auta. Nebyly naštvané, tak se mi ulevilo. Muž se zeptal, zda mě můžou nechat tady, a do ruky mi strčil pár drobných na drožku. I on byl unavený a měl dost vypito. Poděkoval jsem za oblečení i za peníze, a i když mě určitě nevnímali, mával jsem jim na rozloučenou. Chtěl jsem počkat, dokud se neztratí z dohledu, když z ničeho nic zastavili. Něco se muselo stát. Rozhodl jsem se přijít věci na kloub a doběhl jsem je. Jejich řidič už mezitím nadával a vyklízel zadní část auta, aby se dostal k rezervě.

„Defekt!"

Bílý muž si potáhl z elektronické cigarety. Dívky asi spaly, protože jsem je nikde neviděl ani neslyšel. Nabídl jsem řidiči pomoc a on kupodivu souhlasil.

Za pár minut jsme výměnu kola bez problémů dokončili a opět jsem jim mával na pozdrav. Dřív, než odjeli, cizinec mi nabízel další peníze, ale odmítl jsem, i když jsem je potřeboval. Šlo o moji hrdost. Ukázal jsem na oblečení, které mi dal.

„Přijď zítra, zvu tě na pivo!“ přátelsky mě uhodil do ramene a ukázal na diskotéku, kterou opouštěli poslední hosté.

„A díky za pomoc!“

Po dlouhé době jsem byl opět spokojený. Nemůžu říct, že jsem byl šťastný, ale spokojený jsem byl určitě.

Unavený jsem si našel volný kout, kde jsem na chvíli složil hlavu. Dřív, než jsem usnul, jsem několikrát přivoněl k čerstvě umyté kůži a rukou jsem si pohladil nové oblečení.

2

„Teď ti o svém původu povím něco já," řekla poté, co jsem se k ní vrátil s čajem. Pila ho nejradši bez mléka a s citrónem. Pro mě neobvyklá kombinace. Byli jsme tak rozdílní, že to snad už víc ani nejde. Když se napila, opřela se o zeď budovy a dala se do vyprávění.

Věděly jsme, že když se otec nevrátil domů z práce krátce po páté odpoledne, tak ho dřív než před půlnocí neuvidíme. Máma začala do připraveného proutěného koše, vystlaného slámou, uklízet pár porcelánových šálků a talířů. Dělávaly jsme to pro jistotu vždy, když jsme ho očekávaly rozkuráženého. Mámě jsem pomohla všechno zanést do seníku. Tam to bylo v bezpečí. Máma na těch pár zděděných kouscích luxusu lpěla. Ráda věřila legendám o tom, že její prarodiče pocházeli z ruské carské rodiny, odkud údajně pocházel i její porcelán.

„Dnes mu neříkej, že tě propustili, Julko, zmlátil by tě!" radila mi se strachem. Přikývla jsem a do pícky vložila trochu dřeva. Dřevem jsme šetřili, proto jsme topili jen v kuchyni a přes zimu jsme v ní i spali.

Byl pátek na začátku měsíce, otec dostal výplatu. Jestli ji celou neutratí za chlast nebo ho neokradou, koupíme trochu hnědého uhlí.

V největším hrnci jsem si ohřála vodu, abych se mohla umýt. Od doby, co nám vypnuli elektřinu, koupali jsme se jen jednou za týden přes víkend, v ostatní dny nám musela stačit jednoduchá a rychlá očista v lavoru s teplou vodou.

„Julko, proč tě vlastně propustili?" zeptala se máma, když otevírala jednu z posledních zavařenin s jablky. Byla to jediná laskomina, kterou jsem znala. Jednou za čas jsme si dovolili upéct koláč, vlastně když tak nad tím přemýšlím, bylo to jen na Vánoce a na Velikonoce.

„Říkali, že mě už nepotřebují. Naši výrobní halu prý přesunou do jiného města. Ale nepropustili jen mě, ale i Katu a Innu. Na poslední výplatu prý musíme počkat," vzdychla jsem smutně.

Se zaměstnáním v našem regionu to bylo vždy katastrofální. Tak jako máma i já jsem věděla, že peníze, které mi dluží, už nikdy neuvidím, ale ani jedna z nás to nechtěla vyslovit nahlas.

Horkou vodu jsem si mlčky nalila do plechové kádě a přilila jsem ledovou ze studně. Byla jsem hubená, proto jsem se do ní mohla klidně posadit. Máma mi umyla vlasy laciným saponátem a opláchla je otřískaným hrnečkem na mléko. Opravdový šampón jsme si nikdy nemohli dovolit. Ani šampón, ani nové oblečení, a už vůbec ne líčidla, po kterých jsem tajně toužila. Zuby jsem si čistila starým zubním kartáčkem a čistou vodou, o deodorantu nebo parfému jsem mohla jen snít.

Sourozence jsem neměla. Mladší bratr zemřel před třemi roky, když se pod ním prolomil led při chytání ryb. Po Ivánkově smrti začal táta pít ještě víc než předtím.

„Zítra půjdeme do města, sousedka mi říkala, že jejich Elena jede do Prahy. Bude tam pracovat jako uklízečka. Říkali mi, že to máme zkusit, že stále přibírají nové ženy. Prý dostaneme pět tisíc českých korun a nocleh, to je...," na revmatismem zkřivených prstech přepočítávala peníze na hřivny, zatímco já jsem se opájela představou, že bych dokázala vydělat tak moc.

„Půjdeme, Julko?“ usmála se na mě. V jejím hlase se ozývala naděje. Nebyla tak stará, jak vypadala, ale naše ubohé podmínky jí nedovolovaly, aby se o sebe mohla starat. Léta navíc jí přidával i neexistující chrup, otec jí totiž časem všechny přední zuby vytloukl. Máma mi vždy říkávala, abych se otci nestavěla do cesty, když je opilý. Prý se nevdám, když budu zmrzačená a bezzubá.

„Jestli nás vezmou, půjdeme, maminko,“ přikyvovala jsem. Nevěřila jsem, že by nám dali práci, už jsme to zkoušely mnohokrát. Jednou jsme chtěly jet sbírat chřest do Rakouska, okurky na Slovensko, broskve do Itálie, ale nikdy nás nevzali. Jednoduše jsme neměly peníze na úplatek, aby nás vybrali. Představa práce v zahraničí mě nikdy nepřestala lákat. Hlavně když jsem potkala nafintěnou a namalovanou Světlanu z horního konce naší vesnice. Muselo se jí dařit, když si mohla dovolit tak luxusní oblečení. I plot na domě dala opravit, střechu opravili a vyměnili i okna, to všechno od doby, co pracovala v Německu. Prý tam dělá uklízečku, ale zlé jazyky říkají, že pracuje v pánském klubu, kde obšťastňuje cizí muže. Ale možná se za uštěpačnými řečmi skrývá jen závist. Sama jsem si úsudek o Světlaně neuměla udělat, byla jsem ještě světa neznalá, naivní vesnická husa.

Když jsem si vlasy zabalila do odrbaného froté ručníku, šla se po mně koupat máma. Teď jsem zase já umyla vlasy jí.

Otec se vrátil krátce po půlnoci, opilý na mol. Opět se pustil do mámy, ale tentokrát jsem se na to nemohla nečinně dívat. Byl agresivnější než obvykle. Házel po mámě všechno, co mu přišlo pod ruku. Vinil ji, že Ivánek zemřel kvůli ní. Ivánek věděl, že máma ráda jí ryby, proto jí je nadšeně chodil chytat až do toho tragického dne...

Když otec ohrožoval mámu rozbitou láhví, bránila jsem ji. Zasáhl mě na ruce, naštěstí jen jednou, potom se ohnal znovu, ale ztratil rovnováhu a téměř vypadl zavřeným oknem rovnou

na dvůr. Nestrčila ho ani máma, ani já. Nikdy bychom mu neublížily úmyslně, i když on nám ubližoval stále. Ale když vyměnil flašku za židli, kterou se po nás chtěl ohnat, opět ztratil rovnováhu, odhodilo ho to směrem k oknu, přes které vypadl i s židlí. Na pár vteřin jsme zůstaly jako opařené. Až po chvíli jsme přešly k oknu. Máma si utřela krvácející ret a já jsem si držela poraněnou ruku. Pohlédla jsem na ni s překvapením. Matčina tvář byla poznačená roky rvaček a nedostatku a teď se mě po dlouhé době zmocnil osvobozující pocit, že bez manžela tyrana se jí bude žít lépe.

Obě jsme stály u rozbitého okna a čekaly. Čekaly jsme, než utichnou jeho stony. Přesně jsme věděly, na co čekáme, ale ani jedna z nás by to nahlas nepřiznala. Otec nespadl z velké výšky, ale ostré sklo mu přeřezalo tepnu na dvou místech. Nezachránila by ho ani rychlá lékařská pomoc.

V šoku jsem začala uklízet, nevěděla jsem, co jiného bych v tu chvíli měla dělat.

„Přestaň, Julko, jdi pro souseda Myroslava a řekni mu, že byl otec opilý a spáchal sebevraždu, když vyskočil přes zavřené okno," vyrušila mě máma a já jsem udělala, co chtěla. Nejdřív jsem si ale ovázala krvácející ruku a zakryla ji oděvem.

„Teď jsme jen my dvě, Julko," řekla mi máma a pohladila mě po vlasech. Brodily jsme se sněhem od čerstvého hrobu mého otce.

„Krávu jsem předala faráři, dnes si pro ni přijde. Slípky zabijeme a sníme, než odjedeme do Prahy. Za peníze za dřevo jsem koupila boty, abychom nejely jako nejubožejší spodina. Koupila jsem i kufr, sice starší, ale hezký, takový kvítkovaný. A koupila jsem ti i tohle."

Do ruky mi vložila malou krabičku.

„Rtěnka? Mami, vždyť to si nemůžeme dovo...," dojetím jsem ani nedokončila větu. Když jsem se chtěla zeptat, kde na to

vzala peníze, předběhla mě a odvětila dřív, než jsem stihla položit otázku.

„Prodala jsem snubní prsteny. Ten můj sice museli z prstu odcvaknout kleštěmi, ale je dole," ukazovala mi prst, na kterém se bělal proužek po chybějícím prstenu.

„Prodala jsem všechno, co se dalo, vždyť i rakev stála peníze. Prodala jsem i můj porcelán. Vlastně jsem ho zanesla do zastavárny včera, když jsem šla do města, Julko."

Zesmutněla, věděla jsem, že jí na něm záleželo, a nikdy bych nevěřila, že by byla schopná vzdát se ho. Zapřísahávala jsem se, že ho jednoho dne dostaneme zpátky. Plánovala jsem toho tak moc, ale nejdříve jsem jí chtěla zaplatit zubní náhradu. Máma se za chybějící chrup velmi styděla, a když se bavila s cizími lidmi, ústa si zakrývala rukou.

„A dům?" zeptala jsem se.

Opět začalo silně sněžit. Máma si rukou chránila tvář před obrovskými vločkami.

„O dům se neboj, Julko, když si vyděláme, necháme ho opravit. Myroslav nám na něj dá pozor, jeho ženě jsem dala naše králíky a dvě nejlepší nosnice s kohoutem."

Ano, Myroslav byl spolehlivý chlap, často jsme u nich mohly přespat, když se to s otcem už nedalo vydržet. Kdysi byl policista, ale zůstal bez práce jako téměř všichni v Horlivce. Těžko se nám žilo, ale vždy jsme měli co do úst, i když to bylo velmi skromné.

Když jsem nastupovala do autobusu, čekala jsem, že na mě padne smutek nebo aspoň nějaká melancholie po rodné vsi, ale bylo to právě naopak. Spadla ze mě tíseň a těšila jsem se. Těšila jsem se, že jsme s maminkou konečně svobodné. Od doby, co nebylo otce tyrana, máma jako by rozkvetla. Těšily jsme se na dobrodružství v nové zemi. Tentokrát jsme místo dostaly, díky naší

agentuře prý o práci nouzi mít nebudeme. Postarali se o všechno, o víza, o doklady, dokonce jsme absolvovaly i školení, během kterého jsme se přiučily mnohým vymoženostem moderní doby. Věděla jsem například o vysavači, ale na vlastní oči jsem ho viděla a používala až během školení. Učili nás i základy českého jazyka, abychom se dokázaly v práci dorozumět. Naše agentura se nám postarala i o bydlení. Budeme prý bydlet v bytě s jinými ženami z Ukrajiny. Každé ráno nás do práce vyzvedne autobus, který nás bude vozit i zpátky domů.

Konečně pro mě začínal život. V hlavě jsem už kalkulovala, kolik výplat budeme potřebovat, abychom opravily dům, vyměnily okna, zrenovovaly střechu a vyřešily hromadu jiných důležitých věcí.

„No řekni, Julko, co bylo napsané v té smlouvě, kterou jsme podepisovaly? Ty jsi to celé četla, že?"

V hlavě jsem si vybavila část o poplatcích za zprostředkování práce. Agentura nebrala žádné poplatky dopředu, ani úplatky. Ale, samozřejmě nepracovali zadarmo, všechno, co pro nás vyřídili, si budou strhávat z naší výplaty. Radostí, že nám dali práci, jsem si smlouvu pořádně nepřečetla ani já, ale nechtěla jsem to před mámou přiznat, protože by mně vynadala. Řeči o smlouvě jsem šikovně zamluvila s tím, že jí to všechno radši přečtu z papírů, protože si to už tak přesně nepamatuji.

3

Její popis minulosti mi zčásti připomínal můj vlastní život, i když v trochu pozměněné podobě. Chtěl jsem, aby pokračovala ve vyprávění, ale byla vyčerpaná, potřebovala si odpočinout. To ale neznamenalo, že když bude mlčet ona, musím mlčet i já. Sama si přála, abych pokračoval ve svém příběhu.

Druhý den jsem se vzbudil, protože mě někdo fackoval.

„Ráhul se nám hodil do gala! Aha! Jen se na něho podívejte! Nové oblečení, ještě na něm visí cenovka!“ vysmíval se mi jeden z lichvářů, kterému jsem dlužil peníze. Popravdě, ani jsem nevěděl kolik, v dluzích jsem se totiž doslova topil. Unikal jsem před realitou a svoje dluhy jsem nekontroloval a zavíral jsem před nimi oči. Řešil jsem je až tehdy, když už nebylo kam utéct.

Ve vteřině jsem stál na nohou.

„Zdá se mi to nebo slyším cinkání svých peněz ve tvé kapse? Prohledat!“ zavelel líným hlasem. V okamžiku se na mě vrhl ten, jehož jméno jsem neznal. Obral mě o desetieurovou bankovku a vzal mi i drobné na drožku, které jsem dostal od bílého muže, a nechal si i nové mýdlo.

„Jsem přesvědčený, že jsi mi ty peníze právě chtěl přinést, nemám pravdu?“ Aspoň na znamení hrané pokory jsem přikývl.

Pravín spokojeně zamlaskal, do krve si kousal popraskanou pokožku suchých rtů. Byl nechutný.

„Líbí se mi tvoje tričko," řekl jeho poskok. Pravín ledabyle pohnul bradou ke svému kumpánovi. Podíval se mi do očí, což znamenalo, že mu ho mám dát. Nemělo smysl se s ním hádat. Znal jsem je už dost dlouho na to, abych věděl, že nakonec dostanou, co chtějí. Svlékl jsem si tričko a rezignovaně jsem mu ho podal.

„Večer chci zbytek peněz!" okřikl mě a prsty mi sevřel hrtan tak silně, až jsem si myslel, že mi ho vytrhne.

„A nepokoušej se mě vodit za nos! Už jsem čekal dost dlouho, nemyslíš? Moje trpělivost má taky svoje hranice!" Zadíval jsem se Pravínovi do tváře, konečně mě pustil. Bolest mě nutila dotknout se hrdla. Vyžíval se v mojí nešťastné situaci.

Pravín byl také z kasty nedotknutelných, ale patřil mezi ty o trochu zámožnější, kteří žili na úkor jiných. Musím uznat, že se uměl zabezpečit a nikdy nehladověl, to jsem mu vždy tajně záviděl. Když chtěl někomu nahnat strach, vycenil na něho svoje křivé a neobyčejně dlouhé zuby.

„Fíróz tě bude sledovat, takže jestli ti je život milý, do večera chci prachy i s úroky!"

Fíróz, doteď v pozadí, si dal ruce v bok, aby demonstroval sílu svých velkých svalů. Každý o něm věděl, že si píchá čínské steroidy pro dobytek a také, že ho právě ty obraly o zbytky zdravého rozumu. Neuměl nic jiného jen cvičit a zápasit.

Dřív, než odešli, Pravín si nemohl odpustit dát mi pár facek, ale nebránil jsem se. Zatím mě šetřili, ale jen z vypočítavosti, protože věděli, že strach mě přinutí chybějící peníze sehnat. A to se mi podaří, jen když budu zdravý a nezmlátí mě do krve.

„Skoro jsem zapomněl, poděkuj, že jsem ti nechal aspoň kalhoty," neodpustil si, když konečně odcházel. Byl nezvykle vysoký a nedivím se, že každému dokázal nahnat strach. Mlčel jsem.

Jak jsem toho člověka nenáviděl! Ale co jsem zmohl? Byl jsem spíš osamělý lovec, neměl jsem kamarády, kteří by mi pomohli nebo mi půjčili peníze. V představách jsem si narychlo vybavil obraz, jak mi Pravín do pokožky okolo ohryzku vrazí svoje dlouhé špinavé nehty a zaživa mi ho vytrhne. Věděl jsem, že když ty peníze dnes neseženu, udělá to bez mrknutí oka. Říkalo se o něm, že přesně tak zachází s každým, kdo si u něho nadělá dluhy a nezaplatí.

Pravínův napumpovaný kámoš mě skutečně spíš nápadně, než nenápadně z dálky sledoval.

Přemýšlel jsem, kde vzít peníze nebo něco, co by se dalo okamžitě proměnit v hotovost. Kolik dlužím, mi Pravín nezapomněl připomenout, takže jsem věděl, že musím ukrást minimálně dva špičkové mobily nebo čtyři starší, abych se z toho problému dostal s tím, že si budu smět ponechat ohryzek na původním místě.

I s gorilou za zády jsem se vydal do turistické části města. Bloudil jsem tam asi dvě hodiny, šance utéct mu byla mizivá. Neměl jsem na jídlo, a to mi už pořádně kručelo v žaludku. Nepamatuji se, kdy jsem naposledy jedl. Doufal jsem, že se mi podaří najít něco cestou. Zkoušel jsem to nejdříve za hotely, jenže tam si svůj vzácný odpad hlídali. Zaměstnanci ho předávali těm, kteří si luxusní zbytky po turistech mohli dovolit zaplatit. V Indii se dalo koupit a prodat cokoliv. Nejen odpad.

Když jsem horečně přemýšlel nad penězi, osvítil mě přímo geniální nápad. Že mě to nenapadlo dřív! Napadlo mě, že bych mohl prodat ledvinu. Dokonce jsem věděl, kde seženu osobu, která se podobným obchodům věnovala. Ta žena uměla sehnat nejen ledvinu, ale cokoliv, co člověk potřeboval nahradit. Hovořilo se o ní, že od chudých rodin vykupuje postižené děti, které rodičům jen překáží. Dítě zabijí a vykuchají jako slepici a orgány

putují do těl lidí, kteří jsou ochotní zaplatit. Nepohrdne ani dospělým dárcem. To byla moje šance. O medicíně jsem neměl ponětí, ale věděl jsem, že ledviny má každý člověk dvě a prý se dá normálně žít i s jednou, vždyť jestli to přede mnou udělalo tolik lidí, proč bych to nemohl udělat i já?

Byl jsem zoufalý, ale změnil jsem směr a kráčel k Řeznici, jak ženě přezdívali. Chtěl jsem vědět, jak to s prodejem ledviny vlastně funguje.

Začínalo období monzunů, proto se mi na cestě k ní podařilo promoknout do nitky. Strach o můj krk mě přinutil vzdát se svého orgánu, ale v tu chvíli mi to nepřišlo divné. Neměl jsem skoro žádné informace. Myslel jsem si, že to chvíli zabolí a všechno bude jako předtím.

Dostat se přímo k Řeznici bylo těžší, než jsem si myslel. Místo, kde jsem ji našel, se nacházelo v nové budově, která nabízela nějaké botoxy, procedury, o kterých jsem nikdy předtím neslyšel, známé mi byly jen věci ohledně bělení. Indové jsou šílený národ, přímo chorobně prahnou po světlejší pokožce. Nevím, možná jsem byl hloupý, příliš jednoduchý a neznalý, a proto jsem to nechápal. Člověk tento trend viděl téměř všude. I moje Dípiká si bělila tvář a krk. Vysvětloval jsem jí, že to kvůli mně dělat nemusí. Měl jsem ji rád takovou, jaká byla. Navíc mi připadalo směšné, když měla žena bělejší tvář a hnědé ruce, jako by byla poskládaná z různobarevných částí.

Do budovy mě nechtěli pustit. Nechápal jsem to. Dvěma chlapíkům u dveří, kteří mi zatarasili cestu, jsem marně vysvětloval, že chci prodat ledvinu. Možná jim vadila moje nezahalená hruď, ale neměl jsem nic, čím bych to napravil. Zbytečně jsem se snažil, stejně mě vyhodili ven. Cítil jsem se zahanbený, protože jsem byl přesvědčený, že jsem na správné adrese. Nemyslel jsem si to jen tak, znal jsem známé mých známých, kteří na tomto místě ledvinu, krev nebo jiné věci úspěšně prodali.

Když jsem se rozhodl vrátit k původnímu plánu, okrást nějaké turisty, prošel okolo mě malý kluk, který mi do ruky nenápadně podstrčil papírek. Ukryl jsem se pod přístřešek nedaleké čajovny, protože se opět schylovalo k dešti. Prsty jsem nenápadně rozevřel žlutý papírek, na kterém byla anglicky napsaná adresa. Číst jsem uměl jen málo, ale pro moje potřeby to stačilo.

Dokud nepřestalo pršet, vypil jsem nedopité kelímky čaje z odpadkového koše, dokud mě při tom nepřistihl čájválá a metlou mě nevyhnal pryč.

Adresu jsem našel rychle, v této čtvrti jsem prožil část dětství, než nás unesli do kamenolomu. V obchodě, kde jsme už jako děti kupovaly lepidlo na fetování, bych Řeznici určitě nehledal. Nevěděl jsem, koho mám kontaktovat, proto jsem chvíli jen tak postával a sledoval ostatní, kteří nakupovali. A nakupovaly i děti z ulice, nejčastěji si odnášely tabák, lepidlo nebo ředidlo. Za vyžebrané peníze od turistů si stravu kupovaly jen zřídka. Jejich bezvýchodná situace si vyžadovala jen jedno – otupit smysly, jakkoliv, ale hlavně rychle. Poznal jsem to, proto jsem se do nich uměl vžít.

Lepidlo a ředidlo byly nejlacinější alternativou místo drog, na které peníze neměli. Asi polovina z nich zemře před dosažením dospělosti. Několikrát jsem to viděl na vlastní oči.

„Poslali tě?“ oslovil mě prodavač, když neměl zákazníka. „Hledám...,“ nestihl jsem ani dopovědět, když mi rázným gestem naznačil, abych mlčel.

„Dej mi lístek!“ požadoval s nataženou rukou, druhou si z čela utíral krůpěje potu. Po dešti bylo dusno a jeho bídný ventilátor nefungoval.

Prodavač si žlutý lístek důkladně prohlédl, asi se chtěl přesvědčit o jeho pravosti.

„Následuj mě!“ přikázal mi a prudce se otočil. Muž s rudě obarvenou bradkou zamknul vchodové dveře a na sklo nalepil ceduli se vzkazem, že si jen odskočil na záchod.

Držel jsem se mu v patách a brzy jsem se ztratil v zadní místnosti, která mu sloužila jako sklad i jako ubytování. Zatím jsem netušil, proč jsme tady, ale měl jsem se to dozvědět, jen co odklidil všechny věci ze svého lůžka. Na zemi pod tenoučkou matrací se ukrývaly tajné dveře.

„Je to asi pět minut chůze. Kdysi tu začali stavět kanalizaci, kterou ale nikdy nedokončili.“

Do ruky mi strčil lampu s žádostí, abych ji přinesl zpátky, a ani jsem se nenadál, ocitl jsem se v tmavém nízkém a dusném tunelu. Jestli jsem měl strach? Postačí, že jsem už asi tisíckrát zalitoval svého hloupého ledvinového nápadu.

Až když jsem zahlédl přibližující se světlo z druhého konce, vydechl jsem si. Zpocený a zadýchaný jsem se ocitl v malé místnosti s několika láhvemi vody na zemi a se vzkazem na zamřížovaných dveřích: *Čekejte. Víme o vás. Zanedlouho se vám budeme věnovat.*

Zatím jsem se věnoval plastovým lahvím. Ani nevím, kdy jsem se naposledy směl napít čisté vody. Nevadilo mi, že byla teplá a s plastovou pachutí. Nemusel jsem dlouho čekat a už pro mě přišel jiný muž. Jemně mi pokynul, abych se za ním vydal.

Procházeli jsme podzemními chodbami osvětlenými žlutým, nepříjemně blikajícím světlem. Stále jsem se bál. *Do čeho jsem se to, já blázen, namočil,* nadával jsem si v duchu.

Konečně jsme se ocitli v místnosti, která mi připomínala ordinaci. Jednou, když jsem byl ve vězení a porvali jsme se, ošetřovali nás v podobné místnosti, jen tahle byla o mnoho krásnější, větší, čistší a zářivější. Tolik bílé a stříbrné barvy na jednom místě jsem ještě nikdy neviděl.

„Vítejte u nás, prosím, sedněte si,“ přicházející chlap, který určitě nebyl indického původu, na mě mile, ale s odstupem,

promluvil. Bál jsem se posadit na bílé, pohodlně vypadající křeslo.

„Já... jmenuji se Ráhul a chtěl bych prodat ledvinu. Potřebuji peníze," vysvětloval jsem svůj záměr, jako kdyby mu na něm mělo záležet. Muž trval na tom, abych se posadil. Poslechl jsem ho, abych ho nerozzlobil.

„Kolik peněz dostanu?" nedočkavě jsem vyzvídal. Muž se mi představil jako doktor Thomson a moji otázku o penězích ignoroval. Zkoušel jsem tedy jinak: „Můžete mi ji vyndat i dnes, jestli mi dáte peníze hned, opravdu je potřebuji."

Pěstí jsem uhodil do hrudi. Doktor Thomson neprojevil žádné emoce. Suše se zasmál a konečně začal mluvit.

„Ráhule, tak rychle to v žádném případě nepůjde. Dřív, než se naše společnost s vámi rozhodne spolupracovat, je potřeba, abyste podstoupil vyšetření, zda jste vůbec vhodný kandidát na zákrok. Povězme si věci na rovinu, naši klienti potřebují vhodný orgán a my jim ho umíme zabezpečit. Chce to ale svůj čas, protože není orgán jako orgán."

Hleděl jsem na něho jako idiot, vůbec jsem mu nerozuměl. Viděl na mně, že nevím, o co se jedná, ale měl trpělivost. Na stůl položil několik stříbrných kroužků rozličných velikostí.

„Co vidíte?" zeptal se. Jeho hru jsem stále nechápal.

„Přece prsteny!" vybafl jsem.

Opět suše nadzvedl horní ret.

„A který byste si vybral, kdybyste mohl?"

Dotkl jsem se kroužků a několik z nich jsem vyzkoušel na prstech.

„Ten, co mi sedí nejlépe," odvětil jsem rozhodně. Nadzvedl jsem ruku do vzduchu a zahýbal jsem prsty.

„O to přesně jde. Všechny kroužky se nazývají prsteny, ale to ještě neznamená, že když mají stejné jméno, hodí se na každý prst každého člověka. No a s orgány je to ještě o trochu komplikovanější."

Konečně jsem ho pochopil.

Doktor mi začal vysvětlovat různé věci, rizika, kterým jsem nerozuměl. Hovořil anglicky, ale používal tolik odborných výrazů, že jsem sotva rozuměl. Mě ale zajímala jen jediná věc: „A co peníze?“

Doktor se usadil pohodlněji v křesle, ruce si založil na hrudi a spustil: „Ty dostanete, když se po testech rozhodneme přijmout vaši ledvinu. Sumu vám teď na místě nevím přesně říct, to záleží na naléhavosti případu, na okolnostech, nákladech, ale přibližně jde o osm set až tisíc pět set dolarů. Ale určitě to nebude dnes. Ani peníze, ani odběr orgánu. Na vyšetření přijdete zítra v devět a pozor, nalačno! Cestu už znáte.“

Vstal a naznačil mi, že je čas k odchodu. Moje nadšení opadlo. Nechtěl jsem tu už ztrácet čas, musel jsem peníze hledat jinde. Doktor měl také evidentně naspěch, a tak jsem se za chvíli opět ocitl v obchodě u rudovousého muže.

Když jsem se znovu objevil před obchodem, vzpomněl jsem si na svůj stín, který odpočíval v sedadle drožky. Drožkář ho vzbudil, jen co mě zahlédl. Hra na kočku a myš může znovu začít.

4

Když jsme po nekonečně dlouhé cestě vystoupily na stanici v Praze, byla jsem šťastná. Maminka se přežehnala a poděkovala Bohu, že jsme dorazily v pořádku. Naše radost nezastínilo ani šestihodinové zpoždění způsobené rozbitým autobusem.

V zahraničí jsme byly poprvé. Vlastně to bylo poprvé, co jsme někam vycestovaly. Právě svítalo a byly jsme k smrti unavené. Po cestě jsme vzrušením nedokázaly v autobuse spát. Nevlastnily jsme mobil, proto jsme nikoho z agentury nemohly informovat, že budeme mít zpoždění. Bylo dohodnuté, že nás někdo bude čekat, ale kvůli pozdnímu příjezdu jsem nevěděla, jestli to tak skutečně bude.

První nadšení opadlo, když jsem oběhla celý areál a neviděla jsem nikoho s papírem, na kterém by byla napsaná naše jména. Byl začátek prosince, a ačkoliv v Praze nebyl sníh, vládla tam ostrá zima. Neměli jsme žádný plán B, ale v papírech jsme měly uvedené telefonní číslo na agenturu. Ale najít telefonní budku byla nová výzva.

Všimla jsem si, že okolo nás prochází mnoho lidí s mobily v ruce, někteří dokonce se dvěma. Tolik přepychu! U nás ve vesnici měli mobilní telefony jen tři lidé a kvůli problémům se signálem je stejně nemohli používat. Zkusila jsem tedy štěstí a okolojdoucí jsem oslovovala s prosbou, zda bych si mohla zavolat

z jejich telefonu. Protože jsem hovořila jen ukrajinsky, uvědomovala jsem si, že mi není moc rozumět, proto jsem se rukama nohama snažila vysvětlit, co vlastně potřebuju. Všichni mě ignorovali, někteří mě dokonce prudce odstrčili a křičeli na mě, když jsem se dotkla jejich telefonu.

Rozplakala jsem se. Nejsem citlivka, ale emoce, únava a zoufalství mě jednoduše přemohly. Všechno mělo být jinak. Maminka mě utěšovala, že si přece nějak poradíme. Vtom se najednou někdo přitočil a mluvil na nás známým jazykem: „Co se vám stalo?"

Usmívala se na nás ukrajinsky hovořící mladá žena, upravená, elegantní a velmi hezká. Ve zkratce jsme jí popsaly náš příběh. Půjčila nám svůj telefon. Vyťukala do něj i telefonní číslo, protože mobil neměl tlačítka a já jsem nevěděla, jak s ním mám zacházet.

„Úplně k uchu!" šeptala hezká žena, když mi ho podávala. Uvědomila jsem si, že se chovám jako vesnická chudinka, která ani neví, jak držet telefon. Ale opravdu jsem to nevěděla, nikdy jsem žádný nedržela v ruce. Doma mi to bylo jedno, ale tady jsem se cítila jako Marťan.

Zavolala jsem do agentury, která za chvíli volala nazpět, že pro nás do hodiny přijede auto, abychom čekaly na modrou škodovku. To, jak vypadá modrá barva, jsem věděla, ale značka auta mi byla doposud neznámá. Jolce, mladé ženě, která se jmenovala stejně jako moje máma, jsme chtěly poděkovat vařenou slípkou, jednou z těch, které jsme si nabalily na cestu. Jenže ta jen pobaveně poděkovala a odcházela. Neodpověděla ani na mámíny otázky, jak se jí v Praze žije, co dělá a zda je vdaná...

A tak jsme čekaly venku a v zimě. Na tu jsme naštěstí byly zvyklé a byly jsme i dobře oblečené. Sice ne tak moderně jako lidé okolo, ale aspoň jsme tak nemrzly. Stály jsme a snědly vařenou

slípku, kterou jsme zajídaly brambory. Po jídle na nás přicházel spánek. Uběhly asi tři hodiny, než pro nás konečně přijelo slíbené auto.

Řidič, Polák hovořící směsí polštiny, ruštiny a ukrajinštiny, nám nejdřív pořádně vynadal, protože jsme měly zpoždění. Kvůli nám se dostal do zácpy. Nevěděla jsem, co má na mysli, ale neodvážila jsem se na nic ptát. Vysvětlovaly jsme mu všechny okolnosti, ale nechtěl nic slyšet. Rozkázal, abychom držely ústa, to nám také vyhovovalo, a ani jsme nevěděly, jak jsme usnuly.

„Jsme na místě!“ vzbudil mě nepřátelsky naladěný hlas. Zatřásla jsem mámou, která zachrápala a hned byla vzhůru. Polák nás vedl do šedivé patrové budovy. Ani zdaleka nebyla tak hezká jako ty, které jsme viděly během cesty na stanici.

„Výtah je rozbitý!“ oznámil suše. Se zavazadly jsme se vyštrachaly do třetího poschodí.

Na chodbách zapáchal alkohol a cigarety. Měla jsem pocit, že jsem v hospodě. Polák, asi v mém věku, odemknul omlácené dveře do bytu. Vypadaly, jako by do nich někdo kopal a mlátil pěstmi. Nedbale nám ukázal pokoj, který bude naším novým domovem. Tušila jsem, že tu nebudeme bydlet samy. V bytě byla cítit přítomnost jiných lidí, ale nikoho jsme neviděly. Muž se na chvíli ztratil za závěsem jedné z místností. Podle zvuku jsem zjistila, že byl na záchodě.

Věnovala jsem se pokoji bez postelí a nábytku, jen s holými matracemi poskládanými na hromadě pod oknem. Místnost byla menší než naše kuchyň doma. Právě jsem pro nás chtěla vyndat matrace, když se Polák vrátil.

„Ne, to ne! Na to máte čas později, teď máme už zpoždění. Převlékněte se, za pět minut vás čekám dole u auta. Jede se do práce!“

Klíč od bytu hodil na můj kufr.

„Nezapomeňte zamknout!“ zakřičel ještě a vyšel ven. Přiznávám se, byla jsem v úžasu. Takto jsem si to vůbec nepředstavovala. Máma se zatím bezradně pustila do výměny oblečení. Jen těžce jsem si připouštěla, že tady opravdu nejsme na výletě a že se musíme vzchopit, i když jsme unavené.

Polák nám opět nadával, že máme zpoždění.

„Vysvětlete mi jednu věc: Proč jsou všechny nové Ukrajinky jako zpomalený film? Tady se musí makat, a ne být zpomalené, jako když jste byly doma. Život vás ještě naučí!“

Hrozil nám prstem a po cestě nám vysvětloval, jak jsou všechny Ukrajinky nemožné, neschopné a ukecané. Přitom my jsme byly zamlklé a neoponovaly jsme mu. Umínila jsem si, že mu dokážeme, že jsme šikovné a pracovité.

Pomalu jsem začínala rozumět pojmu kolona na cestě, za kterou jsme podle něho byly zodpovědné my dvě.

Okolo desáté jsme dorazily na místo. Únavou nám padala víčka, ale přemohly jsme se. Ocitly jsme se v něčem jako tělocvična. Polák odemkl pár místností. Ukázal nám kýbly, košťata a všechno, co musíme udělat.

„Doufám, že to hned napoprvé neposerete. Úkol je jednoduchý. Zamést a vytřít. *Ro-zu-míš,* kurva?“

Polák byl velmi neslušný a vždy, když zanadával, jsme se s mámou přežehnaly. Nebyly jsme zvyklé, že s námi někdo takhle mluví.

„No, začněte už konečně! Na co čekáte, na včerejší den?!“

Chytly jsme čistící přípravky a košťata a hnaly jsme se do práce. Chvíli nás sledoval a dirigoval, ale ne dlouho. Nakonec odcházel s tím, že až se vrátí, musíme být hotové, a jestli nebude spokojený, tak nám nezaplatí. Kdy pro nás přijede, nám neřekl. Otočil klíčem v zámku a já jsem si zhluboka vydechla.

* * *

Pospíchaly jsem, protože jsme se bály, že se Polák vrátí a my nebudeme hotové. Zpívaly jsme si, abychom přestaly myslet na únavu. S nejlepším vědomím a svědomím jsme udělaly, co od nás požadoval. Vytřely jsme všechno, co bylo potřeba, i to, co nám nenařídil. S mámou jsme sice byly jednoduché ženy, ale dobře jsme znaly význam slova pořádek. Pocházely jsme z chudých poměrů, ale to málo, co jsme měly, jsme si vždy držely v pořádku a čistotě. Proto jsme si myslely, že pokojská nebo uklízečka jsou povolání pro nás jako stvořená.

Na Poláka jsme dlouho čekaly u vchodových dveřích. Nakonec jsme se uvelebily na tenkých žíněnkách, a doufaly jsme, že ho uslyšíme, až bude šramotit klíči. Přikryté větrovkami, jsme odpočívaly a únava už udělala svoje.

Vzbudila jsem se, až když byla venku úplná tma. Nevěděla jsem, kolik je hodin, ani zda je večer, nebo už hluboká noc. Naštěstí elektřina fungovala. Potřebovala jsem jít na záchod. Splachovací byl pro mě stále raritou. Doma jsme měly jen latrínu a opravdové WC jsem znala jen z práce. I máma se vzbudila, lomcovala s ní zima. V tělocvičně se netopilo. Naštěstí jsme byly dobře oblečené, zimu jsme nepodceňovaly, z Ukrajiny jsme ji dobře znaly.

Pomalu jsme začínaly být i hladové, vody jsme se napily z vodovodního kohoutku.

Nevěděly jsme, co se s Polákem stalo. Pro jistotu jsem ještě jednou zkusila otevřít hlavní dveře. Marně, byly stále zamčené, okna byla vysoko, abychom se dostaly přes ně ven. Ale co bychom venku dělaly? Vždyť jsme ani nevěděly, kde jsme. Tak jsme se opět uvelebily vedle sebe, a navzájem se zahřívaly, až dokud jsme znovu neusnuly.

Brzy ráno nás našli nějací sportovci. Tvářili se překvapeně stejně jako my. Znepokojilo nás, že se Polák pro nás nevrátil a že jsme jako zařezané prospaly celou noc. Ani se nedivím, předtím jsme nezamhouřily oka dva dny.

Sportovcům jsme vysvětlovaly, že jsme tu byly uklízet a že nás nikdo nepřijel vyzvednout, a tak jsme tu musely strávit noc. Myslím si, že pochopili. Jeden z nich někam telefonoval a druhý nám dal nějaké tyčinky.

„Protein, mňam, mňam!" gestem naznačoval, že to můžeme sníst. Máma mu poděkovala. Slíbila mu, že se za něho pomodlí.

Už jsem přestala sledovat čas. Nelíbilo se mi to. Celé to mělo být úplně jinak. Podle agentury jsme měly uklízet v hotelu. Ale možná všechno potřebuje svůj čas. Vždy jsem byla trochu netrpělivá, byla to jedna z mých špatných vlastností.

Konečně pro nás někdo přijel. Tentokrát to byl Čech. Přijel v luxusním autě.

„Vyzout boty, ne že mi zaděláte nové auto!" řekl lámavou ukrajinštinou. Jeho pohled mi naháněl strach. Posadily jsme se, jak rozkázal. Bez obuvi. Boty jsme si držely na kolenou.

„Tak která z vás dvou tak smrdí? Neteče u vás voda? Vždyť to se nedá dýchat. Ženské, nestydíte se trochu?"

Popravdě, jeho upřímnost mě dost šokovala. Hrozně jsem se styděla. Ani jedna z nás neodpověděla a nenápadně jsem si k sobě přivoněla. Dobře, pár dní jsme neměly možnost umýt se, ale... Nejradši bych se propadla pod zem.

Tmavovlasý muž pootevřel okno, nevím odkud vytáhl voňavku, kterou na nás dozadu stříkl, a něco si mumlal. Přivřela jsem víčka a vnímala tu opojnou vůni. Snažila jsem se zachytit její opar rukávem.

„Paweł pro vás nepřijel, protože měl nehodu. Leží v nemocnici a nikdo o vás do rána nevěděl, takže..."

Takže to bylo jeho vysvětlení, proč jsme tady strávily noc v neznámé budově, bez jídla, bez nějaké jistoty, jestli se pro nás někdo vrátí. Marně jsem očekávala nějakou omluvu, ale asi jsem byla příliš náročná. Muž nás přivezl k šedivému domu, kde jsme měly naše věci.

„Přijedu pro vás v půl šesté. Máme práci ve skladech."

Rukou naznačil, abychom vystoupily. Ani jsem se nenadála a už se za ním jen zaprášilo. Cítila jsem se ponížená, ale ten chlap měl v sobě něco neobvyklého. Něco, co mě k němu zvláštním způsobem přitahovalo. Zapřísahala jsem se, že už nikdy nepřipustím, aby zopakoval, že zapáchám. Tajně jsem doufala, že mu to dokážu.

Když jsme vešly dovnitř, bylo to, jako bychom se vrátily na Ukrajinu. Už na chodbě vonělo *naše* jídlo, všude bylo slyšet ukrajinštinu. Přivítaly jsme se s obyvateli a představily jsme se. Potom nám ukázali, jak to v bytě funguje. Dostaly jsme svoje místo v ledničce, vysvětlili nám, jak je to se službou a s uklízením, byly jsme poučené o zákazech a pravidlech. Dohromady nás bylo ve dvoupokojovém bytě osm. O pokoj jsme se dělily se ženou s tváří posetou vyrážkou. Další tři ženy spaly ve druhé místnosti a v kuchyni byla postavená patrová postel, na které měli místo dva muži.

„Slíbili nám, že dostaneme patrové postele a prostrannou skříň na věci," řekla naše spolubydlící Emílie, která byla na rozdíl od ostatních dost tichá. Také dělala uklízečku, ale na první pohled vypadala velmi nešťastně. Máma se jí vyptávala, jak se jí tady líbí. Nabídly jsme jí naši poslední vařenou slípku. Vděčně jídlo přijala a trochu se rozmluvila. Dozvěděly jsme se, že je sirotek a prý si myslela, že jí bude v Prahe dobře, ale nejradši by se vrátila domů, ale nemá kam a vlastně nemá ani peníze, aby začala nový život.

Zjistily jsme, že je v Praze víc než rok. Moje nitro, které se doteď bránilo neodbytné myšlence, se začalo chvět. Téměř nahlas jsem vyslovila, co se mi prohánělo hlavou: „Co když se nám tu nebude dařit?" Podle vyprávění se mi nezdálo, že by byla Emílie líná. Řekla, že pracuje každý den a za celý měsíc má jen jeden či dva volné dny na odpočinek a na návštěvu kostela. Navzdory

jejím slovům jsem chtěla věřit, že se budeme mít dobře, když se uskromníme. V tom jsem neviděla problém, celý život jsem žila skromně. A nejdůležitější osoba v mém životě, moje máma, byla se mnou.

Ještě v ten den mi Emílie ukázala pračku. Měla trpělivost a všechno mi vysvětlila. Přiznala se, že ani ona ji nejprve neuměla obsluhovat, tak jako ani jiné přístroje. Všechno se naučila časem.

Trvala jsem na tom, že se chci osprchovat. V bytě byla sprcha i záchod, ale tyto dvě místnosti byly bez dveří, oddělené jen proužky textilního závěsu. Prý kvůli bezpečnosti, to jsem v té době ještě nechápala. Mrzelo mě, že chudák Emílie měla tak nečistou pleť. Podobnou jsem kdysi trpěla i já, tehdy mi pomohly bylinky, ze kterých mi máma namíchala mastičku.

Tušila jsem, že si s ní budu rozumět. Nejradši bych se s ní bavila celý den, ale musela jít do práce. Předtím než odešla, postěžovala jsem si, jak nám řidič vynadal, že zapácháme. Chtěla jsem od ní slyšet upřímný názor. Nejprve otálela, ale nakonec přikývla.

„No, je z vás cítit kravín, ale ani ne přímo z vás, spíš z vašeho oblečení."

Pokrčila nosem, když si ke mně přivoněla. Začala jsem si uvědomovat, že jsme na zápach z domova tak zvyklé, že jsme ho ani nevnímaly. Emílie měla určitě pravdu, je z nás cítit maštal.

Konec, musím všechno vyprat, ale s očistou začnu nejprve u sebe, umínila jsem si. Šla jsem se osprchovat a potom jsem poslala i mámu. Po sprše jsem měla konečně lepší pocit.

5

Dnes, jako naschvál, dost pršelo, proto se většina turistů zdržovala na uzavřených místech, kam jsem nesměl nebo se tam platilo vstupné. Vhodná oběť se mi proto hledala těžko. Musel jsem být opatrný, nemohl jsem si dovolit okrást někoho z turistické skupiny, protože kdyby mě chytili, tak by mě určitě roztrhli jako hada. Taky jsem se nemohl pohybovat na místech, kde se vyskytovalo hodně policajtů, kteří číhali na lidi, jako jsem já, takže na kapesní zloděje. Kromě toho průvodci turisty neustále varovali, aby si dávali pozor na cennosti. Ta slova jsem znal snad ve všech světových jazycích.

Dnes jsem skutečně neměl šťastný den. Uvědomil jsem si to ještě víc, když mě zezadu chytil muž, kterému jsem nedávno ukradl kolo, protože mi nechtěl zaplatit za měsíc mytí nádobí. Stejně to byl starý vehikl, sotva se mi ho podařilo prodat za pár drobných, ale neměl nic jiného, co bych mohl zpeněžit jako náhradu za svou práci.

Každý večer jsem u něho odpracoval víc než šest hodin. Slíbil, že mi bude platit každý týden. A když jsem najednou chtěl odměnu, řekl, že nic nemá, že ji dostanu později, ale ani po čtyřech týdnech jsem ze svých peněz neviděl ani rupii. Bohužel, při krádeži mě zahlédl a já jsem měl co dělat, abych mu utekl.

„Teď půjdeme na policii, synku!“

Držel mě pevně za krk, takže jsem se nemohl ani otočit. Na svůj věk byl statný a silný. Nadával mi celou cestou, ale neztrácel jsem zbytečně energii na hádku o tom, jak mě obelhal. Radši jsem plánoval útěk. Kdyby mě odvedl na policii, byl bych v řiti. Zavřeli by mě, už byl na mě vystavený zatykač, a ne jeden, ani jsem netušil, kolik bych si musel dohromady odsedět.

Když jsme se přiblížili k místní tržnici se zeleninou a s kořením, nezaváhal jsem. Jen co jsem měl na dosah ruky první, do úhledného tvaru vytvarovanou hromádku koření, vzal jsem do hrsti tolik, kolik se mi do ní vešlo, zadržel jsem dech a šikovným pohybem ruky jsem pikantní obsah dlaně hodil za sebe, mému věznitеli rovnou do tváře. Ten s hlasitým řevem zanadával a reflexivně si rukama sáhl na podrážděné oči. Jen co se jeho sevření uvolnilo, vzal jsem nohy na ramena. Při útěku jsem nechtěně zdemoloval několik stánků se zeleninou a s kořením, takže jsem za patami neměl jen jednoho muže, ale hned několik. Naštěstí se mi podařilo uniknout i s jedním pomerančem v ruce.

Zadýchaný, ukrytý ve stínu plechových střech nedalekého slumu, jsem si uvědomil, že se mi podařilo setřást i Pravínova poskoka na drožce. Byl jsem rád, protože jsem si myslel, že jsem získal několik dní na shánění peněz. Nejlepší by bylo, kdybych mu vůbec nemusel zaplatit. Jeho úroky byly čistá lichva.

Našel jsem si klidnější kout, kam jsem se mohl na chvíli schovat. Přivoněl jsem si k pomeranči, který mi připomněl Dípiku. Byla by za něj ráda. Vzpomněl jsem si, jak rád jsem ji sledoval, když jedla. Byla rozkošná, když jí něco chutnalo, proto jsem ji často obdaroval sladkostmi a ovocem.

Zuby jsem ho nakousl. Byl jsem tak hladový, že bych ho snědl snad i se slupkou. Tak jako už mnohokrát předtím jsem zvažoval, co se životem. Vždyť je to se mnou stále horší a horší. Všude mě už znali a zdaleka to nebylo v pozitivním smyslu. Asi

bych měl odejít do jiného města, ale co tam? Budu živořit jako tady? Krást? Žebrat se mi moc nedaří. Turisté dají peníze spíš dětem než dospělému, na pohled zdravému žebrákovi. Zkoušel jsem to už nepočítaně.

Vzpomněl jsem si na bílého muže, který mě včera pozval na drink za pomoc s autem. Možná by mi místo nápoje koupil porci jídla. Ale co když na mě už dávno zapomněl? Byl přece opilý. *Vždyť se mu můžu připomenout,* namlouval jsem si. Na druhé straně byl na mě hodný, koupil mi oblečení, asi by bylo troufalé od něho očekávat ještě jídlo. Stejně jsem se rozhodl přemístit se směrem ke klubu, kde bych někde nenápadně počkal a připomenul se mu, ale nevtíravě. Co když ani nepřijede? Ten klub není zase tak vyhlášený jako jiné, krásnější a větší. Neznal jsem ani jeho jméno, ale rozhodl jsem se nevzdávat. Možná bych se mu mohl nabídnout jako dělník. Bílí nás Indy nedělí na kasty, možná bych se mohl starat o jeho... Uvědomil jsem si, že bych měl svoje květnaté plány brzdit.

Místo snění jsem se dal na cestu, musel jsem si ale dávat pozor, aby mě nějaký lichvář opět nepoznal a nekonfrontoval. Pravín bude určitě zuřit, až zjistí, že mě jeho svalovec ztratil z dohledu.

Naskočil jsem na nákladák převážející dobytek. Nebyl jsem jediný, kdo tento nebezpečný, ale rychlý a hlavně laciný způsob přepravy využíval. Stačilo ale, abych uklouzl na nějakém lejnu a nervózní zvířata by mě ve vteřině udupala k smrti. Už jsem to jednou viděl na vlastní oči. Tehdy jsem si uvědomil, že bych někdy radši ani nebyl. I dnes jsem si kladl otázku, jestli se bojím smrti. Nebo jestli bych se dokázal zbavit života vlastní rukou. Při pomyšlení na moji ne moc růžovou budoucnost, na každodenní boj o trochu stravy a na bezvýchodnou situaci spojenou s mým původem, na dluhy, ztrátu Dípiky a vlastně všeho, co jsem měl, jsem si uvědomil, že ani netuším, proč se to všechno

děje. V mém životě nebylo nic, kvůli čemu by se vyplatilo žít. Nebyl bych ani první, ani poslední, který by si z tohoto světa pomohl vlastním přičiněním. Moje mrtvé tělo by z ulice uklidil nějaký jiný ubožák ze stejné kasty nedotknutelných. Přesně tak, tohle je práce určená pro nás! Čištění záchodů, odklízení lidských nebo zvířecích těl a jiné *příšerné* práce!

Z temných myšlenek mě probral silný náraz vozidla na nerovné cestě. Zjistil jsem, že jsem se dostal téměř do cíle. Při nejbližším zpomalení jsem z nákladáku seskočil. Uvědomil jsem si, že jsem celý ušmudlaný od zvířat a strašně jsem zapáchal. Takhle se před bílého muže postavit nemůžu.

Stmívalo se. Přicházející tmu jsem považoval za svého spojence. Klub otevíral až později, takže jsem měl ještě dost času. Slídil jsem po okolí, kde bych se mohl umýt. Na jednom dvoře jsem zacítil mýdlo na praní. Nahlédl jsem za plot, ve kterém jsem udělal dírku a opravdu – prali. Na dvoře bylo rozvěšené prádlo. Pravděpodobně si pradlena musela odběhnout, protože praní ještě nebylo dokončené, což naznačovala velká nádoba s namočenými věcmi. Neváhal jsem dlouho, přelezl jsem ohradu a hned jsem se začal v mýdlové vodě mýt. Pokožku jsem si drbal namočenými kusy prádla, a pořádně jsem je tím zašpinil. Bílá mýdlová voda se zbarvila dohněda. Využil jsem příležitosti a vypral jsem si i svoje vlastní kalhoty. V připravené čisté vodě jsem se opláchl právě ve chvíli, kdy mě zpozorovala přicházející stařenka. Spustila takový řev, že mi leknutím skoro zaskočilo. Rozběhla se za mnou s kamenem v ruce, ale byl jsem rychlejší a zmizel jsem dřív, než ho po mně stihla hodit. Ještě předtím jsem strhl šňůru a padající prádlo jí úplně znemožnilo pokračovat v pronásledování. Neodolal jsem a jednu z čistých košil jsem ukradl.

Čistý a voňavý jsem se procházel po bezpečném místě a doufal jsem, že kalhoty brzy uschnou. Svrbělo mě celé tělo, ale byl jsem zvyklý, že mýdlo na praní u mě způsobuje podobnou reakci.

Najednou jsem pocítil křeče v žaludku. Tento stav jsem znal až moc dobře, ohlásil se hlad. Jeden pomeranč za celý den mi nestačil. Potřeboval jsem překonat silnou bolest, a tak jsem se zkroutil rovnou tam, kde jsem právě byl. Točila se mi hlava a v uších mi zvonilo. Přestože jsem byl hladový, měl jsem pocit, jako bych měl zvracet. Věděl jsem, že když nebudu jíst, tenhle stav se bude opakovat každých pár hodin. Za chvíli jsem opět vykročil směrem ke klubu, ale tentokrát pomaleji. Šetřil jsem si síly. Držel jsem se v pozadí a sledoval jsem přicházející lidi. Hudba už hrála, ale ještě ne tak nahlas. Ani po několika hodinách se bílý muž neukázal. Uvědomil jsem si, že jsem ve skutečnosti nečekal jen na něho, ale i na jeho dceru s tváří anděla.

V mysli jsem celou dobu doufal, že se mi podaří uvidět její tvář aspoň ještě jednou v životě. Rozhodl jsem se čekat klidně i do rána. Sledoval jsem lidi kupující pančované drogy nebo halucinogenní houby od pouličních dealerů, mladíků prosících o to, aby je ochranka vpustila do klubu, vulgárně opilé dívky, prostitutky, od těch nejlacinějších až po ty dovozové z ciziny.

Hemžilo se to tu turisty, které bych mohl v podnapilém stavu okrást, ale neměl jsem sílu, a když se mám přiznat, ani se mi nechtělo.

Nevím, jestli jsem usnul, nebo jsem byl jen ponořený do hluboké letargie, ale probral jsem se až za nějakou dobu. Lidí bylo na ulici sice méně, ale tato část města nikdy nespala. Právě ve chvíli, když jsem se chtěl uklidit hlouběji do ústraní, zaslechl jsem známý zvuk automobilu z půjčovny.

Tělo se mi roztřáslo. Otočil jsem se a bílý muž skutečně vystoupil z auta, za ním se potácely i jeho dvě společnice. Ne, nebyly to dcery, obě ho obdarovaly hlasitým smíchem, nemravnými dotyky a polibky. Chtěl jsem je pozdravit, doslova jsem jim běžel naproti, když mě omráčil známý hlas.

„Jaká stylová košile, Ráhule, ale bílá barva ti nesedí, ty darebáku! Tak jak jsme na tom s penězi?“ oslovil mě Pravín. Za zády mu radostí nadskakovala jeho vycvičená svalnatá opice, které jsem dnes dokázal zmizet, ačkoliv, jak vidím, ne nadlouho.

„Vypadalo to skvěle, kdybyste mi nepokazili obchod!“ zahartusil jsem opravdu naštvaně. Nad Pravínovými rameny jsem jen z dálky mohl sledovat, jak bílý muž se společnicemi vchází dovnitř. Pravín mě drapl za polodlouhé, už dávno nestříhané vlasy a hodil se mnou o zem. Nebránil jsem se.

„Ty se budeš se mnou bavit s úctou! Rozuměli jsme si?“ zavrčel a rázem změnil téma.

„Slyšel jsem, že jsi vyhledal Řeznici!“ promluvil téměř normálním hlasem. Odvážil jsem se nadzvednout hlavu. Přikývl jsem tím typicky indickým způsobem.

„Chci prodat ledvinu, abych ti mohl splatit dluhy!“

Tvářil jsem se co nejpokorněji, a to se Pravínovi očividně líbilo. Podal mi ruku, abych vstal. Najednou se ke mně choval jako ke kamarádovi. Nedbalým gestem naznačil, že mě oprašuje.

„Jak ses to dozvěděl?“ nedalo mi, abych se nezeptal.

„Mám přece kontakty a starý Divakar s rudými vousy mi při správně vyvinutém nátlaku rád řekl, co jsi u něho dělal. Tady Fíróz,“ ukázal na společníka, „se už o něho postaral. Proto vím, že říkáš pravdu. Moje druhé dobrosrdečné já se rozhodlo prodloužit ti ultimátum, dokud neprodáš ledvinu. Takhle aspoň dostanu svoje peníze. Kdybych tě teď zabil, prakticky bych z toho nic neměl. Tedy kromě dobrého pocitu, že už nikdy neuvidím tvůj rozkošný bollywoodský ksicht!“

Našpulil rty a tvářil se, že mě chce políbit. Uhnul jsem. Neznal jsem tento druh zábavy, ale připadalo mi to nechutné.

„A abys mě náhodou neošidil, budu tě celým procesem provázet. Zítra na tebe počkám před obchodem. Na vyšetření půjdu s tebou jako tvůj bratr, rozumíme si?“

Do ruky mi arogantně podal nedopité *lasi*, sladký jogurtový nápoj, který jsem miloval. Poplácáním po zátylku se rozloučil a já jsem si oddechl. Tentokrát to bylo skutečně o vlásek.

Očividně se ho nezbavím, musím ty peníze sehnat. Jednoduše musím. Počkám na opilé turisty a hned mám pohromadě několik mobilů. To s tou ledvinou jsem si přece jen rozmyslel.

Dopil jsem *lasi* po Pravínovi, nějaký čas jsem trávil jen postáváním, ale když jsem se naposledy otočil směrem ke klubu, všiml jsem si, jak se u hlavních dveří motá opilá žena. Šel jsem blíž. Nebyla to jen tak nějaká žena, byla to právě ONA. Nevěřil jsem vlastním očím. Pospíchal jsem k ní, abych byl u ní dřív, než nějací „okoukávači" bílých žen. Byla spoře oblečená, dalo by se říct, že její tělo pokrýval jen úzký zlatý pás třpytivé látky. Jak jsem předpokládal, ostatní ji už stihli zaznamenat a přímo slintali. Nějací muži se k ní přiblížili, jen co se přesvědčili, že nemá společníka. Po cestě k ní jsem si stihl svléknout košili, abych ji zahalil. Jako tehdy u auta, i teď jsem měl nutkání ochraňovat ji. *Kde je ten její bílý chlap a kamarádka, když zvrací u budovy diskotéky?* kladl jsem si otázky, zatímco jsem odháněl ostatní zvědavce.

„Tebe znám! Nevím odkud, ale znám tě!" zasmála se opilým hlasem, když jsem jí přes ramena přehodil košili.

„Pojď, musíme si popovídat, ty Inde!" snažila se mluvit anglicky. Podepřel jsem ji, aby se rovnou neposadila do vlastních zvratků. Pomohl jsem jí zpátky na nohy a odešli jsme aspoň trochu stranou, pryč od nejhlučnějšího místa. Jednu botu na vysokém podpatku ztratila, druhou odkopla několik metrů před sebe. Posbíral jsem je a dával jsem na ně pozor. Obul jsem jí svoje vlastní jednoduché, už mnohokrát opravené žabky, aby se neporanila o skleněné střepy na zemi.

„Už vím, kdo jsi! Ty jsi ten herec! Ano, ten herec! Jak se jen jmenuješ?" motal se jí jazyk. „Uděláme si společné selfie! Máš

Instagram, označím tě...“ Z výstřihu vytáhla mobil a snažila se vyťukat heslo, ale pokaždé se spletla.

„Hned to bude!“ ujišťovala mě.

Neměl jsem chuť podívat se na nějakou fotku, na které jsem určitě nebyl já. Spletla si mě s někým jiným, ale stejně jsem cítil nepoznané štěstí, že jsem ji viděl a že se se mnou baví, i když opilá na mol. Nemohl jsem se nabažit její krásy. Ještě nikdy se se mnou bílá žena nebavila tak jako ona právě v této chvíli. Na druhé straně jsem si uvědomoval, že kdyby byla střízlivá, tak by se na mě ani nepodívala. Obdivoval jsem ji, všiml jsem si, že má nalakované nehty, její dlouhé blond vlasy voněly stejně jako ona a zdálo se mi, že má modré oči, ačkoliv ve tmě jsem to neviděl stoprocentně. Nechápal jsem, že na zemi existují tak odlišné barvy vlasů, očí nebo kůže. Ano, viděl jsem hodně turistek, ale jen z dálky nebo zezadu, když jsem je okrádal. Nikdy jsem s žádnou nemluvil.

Ve chvíli, kdy byla u mě, byl jsem jako zmagnetizovaný celým jejím bytím. Necítil jsem hlad ani lítost nad svým osudem. Chtěl jsem zastavit čas, když se nečekaně rozplakala, hlavu si položila na moje rameno a začala mě objímat. Něco vyprávěla ve svém rodném jazyce, nerozuměl jsem jí ani slovo. Moje tělo na ni reagovalo chvěním. Ani Dípiká mě takhle neobjímala, bylo to pro mě to nejintimnější, co jsem doteď jako muž zažil, a to jsem se s Dípikou jednou i líbal na rty.

Vnímal jsem její vůni, která mě obírala o rozum, voněla jako zralé ovoce a čerstvý jasmín. Neodvážil jsem se jí dotknout rukama. Bál jsem se, že když se trochu pohnu, můj sen se rozplyne jako ranní mlha.

„Jsem hladová, ale všechny peníze mít Manfred,“ řekla anglicky a podívala se mi do tváře. Pláč jí rozmazal mejkap okolo očí, ale přesto jsem měl pocit, jako kdybych viděl plakat *suru* – anděla. Prsty jsem se dotkl jejích tváří, stále vlhkých od slz. Nevím,

co mě přinutilo ochutnat její slzy. Byly slané, ale jinak než sůl, jejich chuť mi bude připomínat, že jsem směl ochutnat slzy skutečného anděla.

Neměl jsem peníze, abych jí koupil jídlo, ale byl jsem odhodlaný sehnat něco na zub. Věděl jsem o jednom pouličním stánku nedaleko diskotéky, který profitoval z turismu a měl otevřeno celý den i v noci. Prodávali v něm nejznámější občerstvení z celé Indie.

„Vždyť je to bílá turistka, neříkej mi, že nemá ani rupii!" zlobil se kuchař, když jsem ho prosil o almužnu a mluvil jsem místním indickým nářečím, aby nám náhodou nerozuměla.

„Můžu to jídlo odpracovat, ale dej mi něco aspoň pro ni, prosím!"

Nahodil jsem prosebný pohled. Naléhal jsem, abych před ní nevypadal jako blbec. Kuchař se nezbedně pousmál: „Synku, takovou pipku nedostaneš na porci jídla, ale vidím, že se snažíš. Máš můj obdiv už jen za to, že jsi ji dokázal přimět k tomu, aby se s tebou bavila." Chichotal se a začal pro ni dělat vajíčkovou rolku. Kuchař měl slitování a dal jednu i mně. Už si ani nepamatuji, kdy jsem jedl něco tak chutného. Svoji rolku jsem rychle snědl a dřív, než jsme odešli, slíbil jsem mu, že mu přijdu za jídlo pomoct.

„Musím se vrátit, Manfred mě hledá," vyslovila smutně, když dojedla. V duchu jsem se odhodlával klást jí otázky.

„Manfred je tvůj přítel?" zjišťoval jsem cestou k diskotéce. Kousl jsem se do spodního rtu a netrpělivě jsem čekal na odpověď.

„Tak nějak..."

Její odpověď mě neuspokojila, nerozuměl jsem tomu. Zdálo se, že její alkoholové opojení pomalu odeznívá, už se tak nemotala. Posledních pár metrů jsme kráčeli beze slov, protože něco dělala s telefonem. Byl to drahý mobil, nejnovější iPhone. Ještě jsem ho u nikoho neviděl, byl příliš luxusní, aby ho mohl mít

jen tak někdo. I u turistů byl ještě dost vzácný. Za tenhle mobil bych se dokázal dostat z dluhů u Pravína. Kdyby byl ze série s největší pamětí, byl bych zachráněný. Uvažoval jsem logicky: Když si mohla dovolit takový telefon, určitě měla luxusní život a jeden mobil jí nebude chybět. Omlouval jsem svůj nekalý plán. Nevěřil jsem sám sobě, že jsem se seriózně chystal okrást ženu, ke které jsem něco cítil. Moje bídná životní situace mě k tomu doslova nutila.

„Jak se jmenuješ?" zeptal jsem se, když si ode mě stále víc začala udržovat odstup. Bylo to alkoholem, že byla předtím tak přítulná?

„Samantha, a ty?"

Už jsem pootevřel ústa, abych se jí představil, ale zabrzdil mě její zvonící mobil. Vzdálila se, ale podle gestikulace jsem tušil, že se s někým hádá. Určitě to byl ten Manfred.

„Musím jít. Můžu si nechat tvoji košili? Vrátím ji, až ty přijít do hotelu Trident Bandra. Ty přijdeš, já vrátit košili, dobře?"

Hravě si zasunula telefon za opasek na šatech a obula si svoje střevíce, které jsem doteď nesl v rukou. Usmála se. Při pohledu do její tváře jsem byl přesvědčený o tom, že byla stvořená, protože bohové chtěli vytvořit něco dokonalého. Přikývl jsem.

„Tohle vaše indické gesto já nerozumím. Řekni ano, nebo ne."

Zasmála se a objala mě, jen tak, z ničeho nic. Tentokrát jsem neodolal a objetí jsem opětoval. Pocítil jsem, jak se jí telefon za opaskem uvolnil a zůstal mi prakticky v ruce, kterou od telefonu dělila jen tenká látka košile. Nevěděl jsem, jestli ho mám nenápadně pustit na zem, nebo ji na něj upozornit. Dřív, než jsem se rozhodl, odtáhla se a mobil téměř nehlučně dopadl na zem. Beze slova odcházela. Po pár krocích se otočila, aby mi zamávala. Telefon jsem, zvedl a okamžitě ho vypnul. Sám jsem nevěděl, jestli jsem ho ukradl úmyslně, nebo jsem se stal zlodějem díky vhodné příležitosti.

Když jsem pohled upřel do dálky, Manfred už na ni čekal. Sledoval jsem je. Jen chvíli po tom, co k němu došla, jí vlepil takovou facku, že se složila k zemi. Až tehdy jsem si uvědomil, že jsem se nezachoval jako chlap. Měl jsem ji jít bránit. Ano, nebyl jsem nejlepší člověk na světě, byl jsem zloděj a lhář a nedotknutelný, ale nikdy bych ženu neuhodil. Nikdy!

Začalo pršet. Mobil jsem ukryl do kapsy a schoval jsem se pod nejbližší přístřešek. Déšť ale naštěstí nestihl smýt všechnu její vůni. Snažil jsem se vrýt si ji co nejhlouběji a uchovat si tak věčnou vzpomínku na mého anděla.

6

„Julinko, vstávej, je tu ten pán v luxusním autě!“ Vzbudila jsem se, když mi matka začala šeptat do ucha. Lekla jsem se, že jsme zaspaly.

„Kolik je hodin?“

Vyskočila jsem na nohy a začala se oblékat.

„Půl třetí, říkal, že nás potřebuje,“ odvětila máma a chvatně se oblékala při slabém světle, které proudilo do pokoje z chodby. Nechtěly jsme vzbudit naši spolubydlící, která spala jako zabitá po patnáctihodinové pracovní směně.

Cítila jsem se absolutně strašně. Nespaly jsme ani tři hodiny a už jsme opět musely jít do práce. Tenhle noční výlet nebyl plánovaný. Věřila jsem ale, že tolik odpracovaných hodin se odrazí na výplatní pásce, a tak jsem si za celou dobu ani jednou nestěžovala. Už si ani nepamatuji, kdy jsem spala víc než pět hodin, někdy to byly jen tři jako dnes.

Narychlo jsem si pročesala plavé, po lopatky dlouhé vlasy. Kdyby máma netrvala na tom, abych si je před cestou do Prahy ostříhala, byly by o mnoho delší, minimálně po pás. Ale měla pravdu, při práci by mi jen překážely. Na vteřinu jsem si pohrávala s myšlenkou, že si je nechám rozpuštěné, ale máma mě napomenula, abych pospíchala, proto jsem je jen narychlo sepnula do nedbalého drdolu.

Muž nás už čekal v kuchyni, kde zatím kouřil. Před ním ležela malá krabička, na které měl položený uzávěr ze zavařeniny a odklepával do něj popel.

„No konečně!“ ozval se, sotva jsme se objevily. Postavil se a uhasil právě zapálenou cigaretu. Stihla jsem si všimnout, že muži, kteří obvykle spali v kuchyni na palandě, nebyli na svých lůžkách.

„Jedeme!“ zavelel, a když procházel okolo mě, na chvíli jsem přivřela víčka s očekáváním, že zacítím jeho příjemnou vůni.

„Nespi!“ okřikl mě a něčím mě uhodil do hrudi. Až po chvíli jsem si uvědomila, že to byla krabička ze stolu. Zahanbeně jsem se omluvila, byla jsem tak roztržitá, že mi skoro spadla na zem.

„Tady máš mobil, SIM kartu jsem už vložil dovnitř! Neskutečně mě vytáčí, že tě nemůžu kontaktovat a musím obvolat všechny Ukrajince v Praze, abych se vám dvěma sedlačkám dovolal.“

Usmála jsem se na něho. Neumím to pojmenovat, ale v jeho tváři bylo něco, co mi zatemňovalo mysl a způsobovalo příjemnou husí kůži, přestože se k nám choval povýšeně.

„Není to dar! Budu ti pět set korun strhávat každý měsíc, dokud ho celý nesplatíš!“ informoval mě tvrdým hlasem. Stále jsem se na něho nemohla vynadívat. Od spolubydlící Emílie jsem se dozvěděla, že je Čech, jmenuje se Lukáš Doskočil, a právě jemu a jeho rodině patří celá firma. Prý má pod sebou víc než 140 lidí, převážně z Ukrajiny, Rumunska a Polska. Varovala mě, že je sukničkář a mám si na něho dávat pozor. Prý jeho úlety většinou netrvají déle než dva týdny a jeho známosti potom zmizí beze stopy.

„Julinko, zavři ústa!“ napomenula mě máma, když jsme kráčeli po schodech. To bylo na mně až tak vidět, že se mi líbí? Kromě spolužáka ve škole, což bylo už tak dávno, se mi doteď nelíbil žádný chlap. Ještě nikdy jsem neměla přítele, ačkoliv mi

už bylo devatenáct. Máma by mi asi ani žádného nedovolila, vychovala mě jako silně věřící a také já jsem byla přesvědčená o tom, že první intimnější sblížení s mužem přijde až po naší svatbě. Ano, byla jsem staromódní. V továrně, ve které jsem pracovala naposledy, se mi kvůli tomu některé kolegyně vysmívaly. Já jsem ale byla pyšná na svoje rozhodnutí a jejich posměšky se mě nijak nedotkly.

Před vstupem do auta jsme si zase musely vyzout boty, i když byly čisté a ani nepršelo. Máma okamžitě přivřela víčka a podle změněné intenzity jejího dechu jsem věděla, že usnula. I mně se chtělo spát, ale nedokázala jsem odolat možnosti zahlédnout jeho oči ve zpětném zrcátku. Lukáš téměř celou cestou telefonoval, i když byla noc. Byl dost nervózní. Z rozhovorů, které vedl většinou v ukrajinském jazyce, jsem vyrozuměla, že hledal řidiče. Brzy ráno měli rozvést dělníky na jejich pracovní místa.

V noci byly cesty téměř prázdné, proto jsme nejeli dlouho. Přivezl nás do nějakých skladů.

„Musíte to tady uklidit! V šest pro vás přijedu a zavezu vás na stavbu, jak bylo dohodnuto!“

Mávl rukou a v kapse bundy hledal cigarety. Pohled na místo, které jsme měly uklidit za tři hodiny, ve mně vyvolával hrůzu.

„Kartony musíte rozložit! Rozumíš mi?“

Drcl do mě loktem a nohou nedbale roztáhl menší karton od bot.

„Papír do tamtoho kontejneru a plast do tohoto!“

Musela jsem se dvakrát podívat kam, protože přes hory odpadků jsem kontejnery na druhé straně haly vůbec neviděla.

„No tak, makáme!“

Šťouchl do mámy, která stála rovnou před ním. Ty tři hodiny strávil v nastartovaném autě. Bylo chladno, ale mně s mámou zima nebyla, právě naopak. Sama jsem nevěřila, že ten sklad